

NR. 17, AN VI (2017)
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
“SPIRU HARET” FOCȘANI

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză**
- **Prof. Iuliana Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Florin Roșu, profesor de psiho-pedagogie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Marius Măciucă, profesor de informatică**
- **Prof. Deniza Toia, profesor de socio-umane**

Redactor, Alexandra Olteanu, cl. a XII-a B

Redactor, Bianca Ana Maria Balosin, cl. a XII-a C

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

Prof. Marius Măciucă

COLABORATORI

- **Camelia Luminița Alban, profesor consilier psiholog**
- **Cezar Bîrgăoanu, profesor de matematică**
- **Diana Maria Burlacu, profesor de geografie**
- **Daniela Ciolpan, profesor Colegiul Tehnic „Gh. Asachi”, Focșani - invitat**
- **Antoaneta Împușcatu, profesor de chimie, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, I.C. Brătianu, Jud. Tulcea - invitat**
- **Constantin Teodor, profesor de geografie, Școala gimnazială „I. Creangă” Loc. I.C.Brătianu, Jud. Tulcea - invitat**
- **Claudia Toader, profesor de biologie**
- **Deniza Toia, profesor de filosofie**
- **Iuliana Vasilescu, prof. inv. primar, Școala gimnazială „I. Creangă”, Loc. I.C.Brătianu, Jud. Tulcea - invitat**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

LA ABSOLVIRE...**FRÂNTURI DE IMPRESII...**

Singura certitudine pe care am dobândit-o vreodată este că timpul trece. Indiferent de modul în care îl percepem, el este întotdeauna grăbit, iar noi ajungem să descoperim, cu surprindere, că ne-am apropiat cu pași mult prea repezi de sfârșitul unor etape semnificative din existența noastră. Finalul celor patru ani de liceu, a căror imagine încerc să o reconstruiesc, este constituit dintr-o sumă de clipe impalpabile, de amintiri, gânduri și impresii, căroro subiectivitatea le imprimă culori din ce în ce mai vii.

Acum, întreaga reprezentație s-a sfârșit, luminile s-au stins, iar scena pe care s-a derulat piesa conștientizării propriilor noastre capacități rămâne liberă pentru următorii protagoniști. Lumea, cu toate frumusețile și succesiunile sale de imagini contrastante, descrie o experiență ajunsă la final. Sfârșitul celor patru ani de liceu pare să promită un nou început, spre care îmi îndrept atenția și entuziasmul. Alte locuri și alți oameni mă vor acapara din nou. Totuși, felul în care am trăit experiența liceului și starea de receptivitate la numeroasele exemple întâlnite pe parcurs mi-au permis crearea unor perspective optimiste asupra viitorului. Speranțele, țelurile, idealurile, succesele, dar și momentele tensionate acumulate rezistă, nu pot fi respinse, negate sau ignorate, ele devin parte integrantă a vieții. Esența lor, schimbările pe care le-au produs, nu se vor putea pierde niciodată pentru că m-au condus pe drumul explorării sinelui și mi-au arătat o altă fațetă a existenței.

A învăța mai mult decât informațiile furnizate de disciplinele studiate și a privi dincolo de aparențe, așa s-ar defini una dintre cele mai importante lecții primite. Oamenilor minunați, pe care am avut ocazia să-i cunosc îndeaproape, le recunosc toate meritele imaginabile în devenirea mea, începând cu primele zile de liceu și până la final. Depășind rigorismul, rigiditatea unei relații standard elev-profesor, mi-au oferit nu numai cunoștințe teoretice, ci și posibilitatea de a pași încrezătoare într-o lume necunoscută, confuză, aflată într-o continuă schimbare. Sub îndrumarea lor, am întrezărit acele licăriri de sensibilitate care inspiră dorința de a le împărtăși entuziasmul și de a duce la capăt fiecare inițiativă asumată.

Activitățile, realizările sau simplele ore de curs la care am participat au devenit scopuri precise, conturate de atmosfera care se crease în jurul acelor persoane deosebite.

Momentele speciale petrecute la liceu, acolo unde am descoperit temeiurile pe care îmi voi clădi viitoarele preocupări, vor fi decupate din stofa timpului și așezate în rândul experiențelor definitorii, a căror valoare nu poate fi estimată. Acceptându-le cu entuziasm efectul benefic asupra modului meu de a percepe și înțelege lumea, dobândesc prilejul de a exprima ce au însemnat pentru mine cei patru ani de liceu. Toate cuvintele, privirile, evenimentele, întâmplările la care am luat parte, au contribuit la proiectarea unor aspirații îndrăznețe.

Acum aștept cu nerăbdare să îmi spun cuvântul în corul disonant al tuturor oamenilor, să găsesc acea cale demnă de urmat, punând în aplicare exemplul oferit.

**Alexandra Olteanu, clasa a XII-a B,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani**

SFÂNTUL MUCENIC IOAN VALAHUL

Sfântul Mucenic Ioan Valahul este cinstit în calendarul ortodox în fiecare zi de 12 mai a fiecărui an. Prezentăm mai jos povestea unui tânăr român, de numai 15 ani care din dragoste pentru Hristos a acceptat moartea mucenicească.

Sfântul se numește «Valahul», pentru că era de neam din Valahia, adică din Țara Românească. Se știe că, în vechime, popoarele străine îi numeau pe români vlahi sau valahi, adică neam de obârșie latină.

El s-a născut în anul 1644, în vremea domniei lui Matei Basarab. La câțiva ani după ce acesta s-a mutat la Domnul (1654), a venit la domnie Mihail Radu (zis Mihnea al III-lea), care, nemaiputând să plătească birurile grele cerute de stăpânitorii turci, s-a răzvrătit împotriva acestora, plănuiind să se unească cu voievozii țărilor creștine din jur și să scape țara sa de sub robia turcească. Dar sultanul turc Mahomed al IV-lea a trimis împotriva lui o oaste mare de turci și de tătari, care au biruit pe Mihnea și au făcut, ca și alte dăți, prăpăd și pustiire mare în țară, arzând, prădând și omorând, iar la plecare au luat cu ei și o mare mulțime de robi dintre români, trecându-i peste Dunăre. Acestea se petreceau în toamna anului 1659. Iar între cei robiți atunci s-a aflat și un tânăr, cu numele de Ioan, care nu avea mai mult de 15 ani.

Robii turcilor erau socotiți ca un bun al sultanului, dar ei puteau fi cumpărați de orice închinător al lui Alah, pe bani buni, potrivit vârstei și folosului fiecăruia. Așa se face că, încă fiind pe drum, unul din oștenii ce îi duceau pe români în robie s-a oprit asupra lui Ioan și, plăcându-l, l-a cumpărat, cu gândul de a-l batjocori. Ioan a început să se roage și să se apere cu semnul crucii.

I-a zis turcul, plin de mânie: „Într-atât de semeț ești înaintea mea și uiți că nu ești decât un biet rob?” Iar Ioan i-a răspuns: „Doar lui Hristos îi sunt rob, dar cât de largă îmi este libertatea în lăuntrul dumnezeieștii mele robii!” S-a încruntat păgânul: „Eu sunt stăpânul tău, pentru că te-am cumpărat cu preț de aur; fac cu tine ce vreau”. L-a înfruntat tânărul: „Hristos îmi e stăpânul, că El m-a răscumpărat cu preț de sânge; El face cu mine ce trebuie”. Și cugetul său se întărea întru puterea credinței. Atunci turcul se pregătea să-l lege de un copac, spre a-l chinui. Iar Ioan, prinzând curaj, a pândit o clipă prielnică și l-a ucis pe păgân.

Ceilalți oșteni aflând de fapta valahului l-au legat și l-au chinuit și mai mult pe drumul spre Constantinopol. Si astfel, legat, a ajuns la Constantinopol. Iar cei ce-l păzeau l-au dus la

femeia celui ucis, povestindu-i toate câte se întâmplaseră. Păzind legea ei, soția turcului l-a înfățișat pe Ioan vizirului, spre judecată. Și Ioan a fost supus cercetării și a mărturisit adevărul, cum că el, omorându-l pe păgân, nu a făcut altceva decât să-și apere curăția lui de creștin adevărat. Iar vizirul l-a dat în puterea femeii celui mort, ca să facă cu el ce va voi dânsa.

Acea tânără văduvă a fost îndată răpită de mândrețea lui Ioan și l-a dus la locuința ei cea scumpă, făgăduindu-i libertatea în schimbul promisiunii de ai deveni soț și de a trece în rândul musulmanilor, prin lepădarea de Hristos. Nu era ușoară ispita tânărului Ioan. Să schimbe lanțurile de fier pe veșminte de mătase, pe hrană din belșug, pe odihnă în locul în loc de osteneala drumului. Ioan însă i-a răspuns femeii: „Curăția sufletului mi-o voi păstra și la legea ta nu voi trece; neîntinarea trupului o voi păzi și nu mă voi însoți cu tine!” Și iarăși a ridicat Ioan rugăciune la Hristos Mântuitorul și s-a apărat cu semnul crucii, pentru ca să fie păzit și întărit până la urmă, neabătut din credința părinților săi. Și oricâte a încercat acea femeie păgână ca să-l întoarcă pe tânăr de la Hristos și să-l însoțească cu ea, nu a reușit! Ioan nu s-a clintit din credința lui ortodoxă.

În cele din urmă, văzându-se într-atât înfruntată, femeia și-a dezlănțuit furie și l-a dat pe Ioan mai- marelui cetății, care l-a aruncat în temniță. Și acolo a fost supus mucenicul la atât de multe, de cumplite și de înfricoșătoare chinuri.

Caznele au durat mai multe zile. Întru sfârșit, văzând toți că în zadar se ostenesc cu chinurile și că asupra lui Ioan nu au nici o izbândă, au cerut vizirului îngăduință să-l omoare. Iar vizirul a poruncit eparhului să săvârșească aceasta. Deci, călăii, cei ce-l chinuiseră, l-au luat pe binecuvântatul tânăr Ioan și l-au dus ca să-l ucidă prin spânzurătoare. Iar el, înseninat de chinuri și străluminat de harul sfințeniei, mergea spre locul muceniei sale, mulțumind lui Dumnezeu.

Și astfel, în anul 1662, în a douăsprezecea zi a lunii mai, pururea-fericitul tânăr Ioan a primit din mâna Domnului cununa biruinței.

Prof. Daniela Ciolpan,
Colegiul Tehnic „Gh. Asachi”, Focșani

LACUL SĂRAT, LOCUL ÎN CARE ȚEPEȘ ÎȘI VINDECA OȘTENII

Legenda spune că Vlad Țepeș a încercat să pedepsească mai mulți soldați turci care îndrăzniseră să calce pe pământ românesc punându-i la saramură. Soldații otomani au fost ținuti în apele sărate ale lacului vreme de o săptămână, iar când Țepeș a dat ordin să fie trași în țeapă în pădurea din apropierea lacului, conform obiceiului, turcii au rezistat neașteptat de mult la tortură. Concluzia a fost că săptămâna de 'tratament' în saramură i-a întărit pe otomani și, de atunci, dându-și seama de miracol, voievodul a ordonat ca oștenii săi să își vindece în apele lacului trupurile și caii răniți în lupte.

Stațiunea Lacul Sărat, cunoscută în întreaga lume ca un izvor de sănătate și relaxare, este situată în zona de câmpie din nord-estul Bărăganului, pe raza comunei Chiscani, la numai 5 kilometri distanță de municipiul Brăila, de care este legată printr-o linie permanentă de tramvai construită încă din anul 1900 și printr-o linie de autobuz.

Lacul, format pe un vechi curs al Dunării, care acum este complet izolat, este înconjurat de 70 hectare de pădure, care atenuează climatul de stepă și constituie un plăcut loc de recreere. Adâncimea

apei variază între 0,6 și 1,80 metri, iar fundul lacului este acoperit pe întreaga suprafață de un nămol terapeutic, cu un grad foarte mare de mineralizare. Lacul are o suprafață de 1,72 kilometri pătrați și o adâncime de 1,5 metri, iar datorită conținutului ridicat de iod, rezultat în urma descompunerii anaerobe a unei specii de nevertebrate, artemia salinas, nămolul rezultă ameliorază zeci de afecțiuni, motiv pentru care suferinzi din toată lumea vin, de ani de zile, la tratament.

Virtuțile terapeutice ale apei și nămolului din Lacul Sărat au fost puse în valoare încă din anul 1879. I.C. Apostolescu, în lucrarea sa 'Băile de la Lacul Sărat' din 1884, vorbește despre un pacient care, la sosirea în stațiune, nici nu putea să se dea jos din trăsură și, după vreo 15 băi, făcea curse lungi pe jos.

Se apreciază că aici există unul dintre cele mai valoroase nămoluri sapropelice din țară și ape cu cea mai mare concentrație salină, realitate confirmată și de faptul că majoritatea pacienților încheie cura balneară într-o stare ameliorată. După un sejur petrecut în stațiunea Lacu Sărat, Nicolae Iorga scria despre 'Amplasarea pitorească și parcul vechi ce se întinde până departe cu înguste cărări și desișuri pe care nopțile de vară le vor fi umplând de o fermecătoare taină'.

În urmă cu un secol, stațiunea era recunoscută în țară și în Europa ca fiind una dintre resorturile de lux ale României și toată 'lumea bună' mergea în weekend la Lacu Sărat. Încă din 1875, exista aici un adevărat complex balneo-climateric, cu stabiliment de băi reci și calde, dușuri cu apă dulce, băi individuale sau comune,

'cabinete de hidroterapie, fizioterapie, masaje și băi electrice' și 'moașă pentru tratament ginecologic'.

Stațiunea, recunoscută pentru proprietățile sale curative, se putea mândri, la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu un cazino modern, un parc englezesc unde cânta fanfară, o sală de 'popice și croquet', cu vile cochete, printre care Vila Regală, Vila 'Poppescu', Vila 'Nisipianu' și restaurante moderne ca 'Untaru' și 'Cazacu'.

Complexul balnear cuprinde o bază de tratament proprie, dotată cu bazin pentru hidrokinetoterapie, saună și sală de gimnastică și oferă, suplimentar, facilități de băneție liberă, cu băi de soare și nămol.

Stațiunea are, în prezent, o capacitate de 250 locuri și este deschisă indiferent de anotimp, oferind facilități pentru băi calde în ape minerale, aplicări de nămol cald și rece, hidroterapie și kinetoterapie.

Accesul pe plaja amenajată din stațiune costă 5,5 lei pentru adulți și 2,5 lei pentru copii, iar un șezlong se poate închiria cu 9 lei.

Turiștii mai au la dispoziție spre a închiria și 23 de căsuțe din lemn, cu două paturi, cu 45 de lei pe noapte.

Stațiunea oferă și terapie pentru suflet, aici aflându-se Mănăstirea Lacu Sărat, care poartă hramul sfântului Mare Mucenic Pantelimon, ridicată în 1996 exclusiv din lemn, în stil maramureșean, din inițiativa Arhiepiscopiei Dunării de Jos, ea fiind o oază de liniște și verdeață pentru cei aflați la

tratament.

Stațiunea din Brăila este unică în țară și prin faptul că aici este locul cu cel mai mare număr de ore de strălucire a soarelui.

Lacul conține importante rezerve de nămol sapropelic și de apă minerală hipertonică, cu compuși ai sulfului, clorului, magneziului și bromului, cu mineralizare de 70-84 grame la litru. Aici pot fi tratate bolile reumatismale degenerative, inflamatorii, bolile ginecologice, dermatologice, endocrine, afecțiuni ale sistemului nervos periferic, stări post-traumatice, afecțiuni respiratorii.

Principalii factori naturali de cură ai stațiunii sunt: apa lacului sulfatată, clorurată, sodică, magneziană cu o mineralizare de 83,955 mg/l, nămolul sapropelic, care conține 41% substanțe minerale și 39 % substanțe organice, bogat în hidrogen sulfurat și nămolul sapropelic care se extrage din lac și are un conținut ridicat de hidrogen sulfurat, fiind utilizat pentru tratarea unei game însemnate de afecțiuni reumatismale.

Pacienții au la dispoziție proceduri pentru următoarele grupe de afecțiuni: afecțiuni reumatismale degenerative — spondiloza cervicală, dorsală și lombară, artroze și poliartroze; afecțiuni reumatismale inflamatorii; afecțiuni reumatismale abarticulare — tendinoze, tendomioze, tendoperiostoze, periartrita; afecțiuni postraumatice — redori articulare postraumatice, recuperare după

imobilizări în aparat gipsat, după operații pe mușchi, articulații și oase, entorse și luxații; afecțiuni dermatologice — unele forme de psoriazis, ichtioze, cheratodermii, neurodermite; afecțiuni neurologice periferice; afecțiuni ginecologice — insuficiență ovariană, cervicite cronice; afecțiuni endocrine — hipotiroidie benignă, hipoovarietă puberală; afecțiuni ale aparatului locomotor — reumatismale degenerative, inflamatorii, posttraumatice după fracturi, entorse, luxații.

Bolile asociate care pot fi tratate aici sunt cele dermatologice, endocrine, de nutriție, boli profesionale de uzură, precum munci grele în mediu toxic, trepidații, muncă de noapte, frig și umiditate prelungită.

Ca proceduri se utilizează băile calde cu apă sulfuroasă la cadă, împachetările calde cu nămol, băile galvanice, termoterapia, aerosolii, electroterapia cu curenți de joasă, medie și înaltă frecvență, cu unde scurte și ultrasunete, laserterapia, procedurile cu câmpuri magnetice de joasă frecvență, masajul terapeutic și gimnastica medicală.

În ultimii ani, Lacu Sărat a cunoscut două fenomene extreme: în vara lui 2009 a secat pe 90% din suprafață, iar din 2010, în fiecare iarnă, îngheață și se transformă într-un patinoar natural.

În 2009, lacul a secat pe 90% din suprafață, fenomen care a mai fost întâlnit în 1987 și 1947, iar concentrația de sare rămasă în apă era atât de mare încât cristalele saline deveniseră grunjoase și le provocau răni la picioare turiștilor, care erau nevoiți să parcurgă aproximativ 15 metri pe nămolul uscat rămas în urma retragerii lacului.

Potrivit administratorului bazei de tratament și plajei din Lacu Sărat, Ion Tănase, proprietățile curative ale lacului se păstrează și pe timpul secetei, deoarece în zonele unde se retrage apa, sărătura formează o crustă care protejează stratul de nămol. 'Lacul se alimentează din apele subterane și depinde în totalitate de starea acestora. E ca și în cazul fântânilor, au apă când crește pânza freatică și rămân fără apă când pânza freatică scade. În 1947, a secat complet, dar tot și-a revenit', a spus Ion Tănase.

Cei mai în vârstă susțin că au auzit de existența unui izvor al lacului, care, dacă ar fi desfundat, ar permite refacerea nivelului apei, oamenii întrebându-se de ce administratorul stațiunii nu face acest lucru.

Prof. Constantin Teodor

Școala Gimnazială „Ion Creangă” I.C. Brătianu, jud. Tulcea

Școala Gimnazială „Maior Ioan Murgescu” Smîrdan, Jud. Tulcea

COMPUȘII CHIMICI – PRIETENI SAU DUȘMANI. POLUAREA

”A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată azi, înseamnă a contribui la fericirea omenirii.”

E.A.Pora

Poluarea – termen provenit din cuvântul *polluere* din limba latină care înseamnă *a murdări, a pângări, a polua* și care – reprezintă totalitatea proceselor prin care se introduc în mediu, direct sau indirect, materie sau energie cu efecte dăunătoare sau nocive, care alterează ecosistemele, diminuează resursele biologice și pun în pericol sănătatea omului.

Poluarea masivă din ultimii ani a dus la schimbări climatice cu consecințe asupra noastră și asupra mediului. Apa și aerul sunt elemente importante din viața noastră deși noi nu știm să le protejăm. Am construit diferite uzine și combinate care, nefiind reamenajate corespunzător emană și mai multe gaze care poluează aerul, implicit mediul și pe noi.

Printr-o educație ecologică – am fi mai precauți și ne-am gândi că răul tot la noi ajunge – poate am avea în acest sens rezultate mai satisfăcătoare.

Încă de la apariția sa pe Terra, *homo sapiens* a influențat mediul natural în sensul dorit de el, pentru a-și asigura protecție, hrană, căldură, supraviețuire și dezvoltare. Dacă la început impactul a fost neglijabil, datorită numărului redus de indivizi și adaptării la mediu, treptat, efectele s-au amplificat.

Omul a început să înțeleagă, mai ales în ultimele decenii, că progresul societății umane s-a transformat treptat în instrument de distrugere, cu efecte dezastruoase asupra naturii.

Odată cu apariția civilizației umane a apărut și intervenția brutală a omului prin exploatarea nerațională a naturii și alterarea mediului prin poluarea produsă de activitățile industriale, agricole, menajere. Efectul de seră, distrugerea stratului de ozon, ploile acide au avut consecințe din ce în ce mai dramatice în ultimii ani.

Poluarea naturală – are importanță secundară în condițiile în care aportul antropic de poluanți devine tot mai grav și evidențiez aici: erupțiile vulcanice; reziduurile vegetale și animale; eroziunea solului.

Poluarea artificială – este de natură fizică: sonoră, radioactivă, termică; chimică: pesticide, țigări, gaze, substanțe organice; biologică: agenți patogeni – virusuri, bacterii, fungi.

Epoca contemporană se confruntă cu probleme grave privind poluarea mediului, care este rezultanta acțiunii complexe a mai multor factori.

Poluarea aerului

Atmosfera conține gaze sub formă de urme, produse natural în urma unor procese biologice și geologice: amoniac, metan, hidrogen sulfurat, monoxid de carbon, dioxid de sulf. De asemenea putem întâlni o multitudine de substanțe eliberate în urma proceselor metabolice din regnul vegetal sau animal eliberate de plante în perioada de creștere: izoprenul, pinenul care suferă transformări rapide.

Poluarea aerului

Aerul este învelișul gazos ce înconjoară Pământul până la altitudinea medie de 3.000 km și reprezintă o componentă de bază a atmosferei.

Poluarea aerului presupune prezența în atmosferă a unor substanțe străine, substanțe diferite de cele prezentate ca făcând parte din compoziția normală a atmosferei și care, în funcție de concentrație și de timpul cât acționează pot produce tulburări în echilibrul natura. Acest dezechilibru afectează sănătatea și confortul omului sau mediul de viață al florei și faunei.

Sursele de poluare

Sursele de poluare reprezintă locul în care se produce și se împrășteie în medii înconjurător emisiile poluante. Aceste emisii poluante pot fi sub formă de pulberi și gaze, emisii radioactive și emisii sonore, de asemenea le mai putem clasifica după proveniența poluanților în surse de poluare naturale și artificiale.

Sursele naturale se găsesc la distanțe mari față centrele populate și produc o poluare accidentală.

Vulcanii poluează atmosfera cu pulberi solide, gazoase și vapori, substanțe toxice datorită conținutului lor mare de compuși ai sulfului rezultați în urma erupției și a pulverizării lavei vulcanice în aer. Fumarolele sunt produse gazoase emise prin crater și crăpături cu care vulcanii activi poluează continuu.

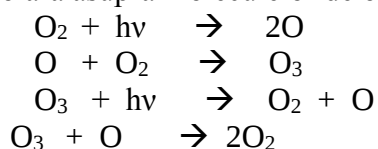
Furtunile de praf sunt provocate de uragane, cicloane, etc. asociate cu eroziunea solului. Acestea produc poluare atmosferică pe întinderi mari, care în unele cazuri pot cuprinde mai multe țări sau pot chiar trece de pe un continent pe altul. Odată ajunsă într-o zonă anticiclonică pulberea poate fi ridicată la mare înălțime după care începe să se depună. Studiile făcute au estimat că în fiecare an atmosfera poartă peste 30 de milioane de tone de praf, iar circulația prafului în atmosferă poate dura zeci de zile.

Ceața este un fenomen frecvent întâlnit în zonele situate în vecinătatea oceanelor și a mărilor, care aduc în atmosfera continentală cristale de sare ce constituie nuclee de condensare a vaporilor de apă.

Sursele artificiale reprezintă emisii mult mai dăunătoare, sunt mai numeroase, sunt într-o dezvoltare continuă datorată extinderii tehnologiei și a proceselor pe care acestea le generează. Emisiile în atmosferă a poluanților artificiali se face prin două moduri: fizic și chimic. Principalele surse antropice sunt: arderea combustibililor fosili pentru transport, electricitate, industrie și gospodării; agricultura; tratarea deșeurilor; procesele industriale și utilizarea solvenților în industriile chimice și cele extractive.

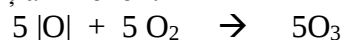
Distrugerea stratului de ozon protector al Terrei

Se știe că ozonul reprezintă starea alotropică a oxigenului. În atmosfera joasă "troposferă" se formează local, datorită emisiilor de gaze de eşapament ale autovehiculelor, în prezența luminii solare. Aici ozonul este un poluant toxic pentru viața plantelor, animalelor și a omului. În atmosfera înaltă (stratosfera), ozonul se formează prin acțiunea radiațiilor ultraviolete din lumina solară asupra moleculelor de oxigen.

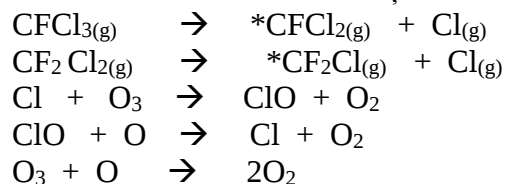

Aceste reacții determină în stratosferă creșterea temperaturii cu înălțimea până la circa 60 Km. Ozonul formează în stratosferă un înveliș cu rol decisiv în apărare împotriva radiațiilor ultraviolete. Rolul său ecologic este de mare importanță, servind drept scut și "calorifer". El reține în părțile superioare ale atmosferei acea parte din razele ultraviolete periculoase pentru organismele vii și reflectă radiațiile cosmice. Funcția de "calorifer" a ozonului se impune prin însușirea de a fi mai ușor încălzit de razele solare și de înmagazinarea căldurii. Sub aspect ecologic, dispariția stratului de ozon ar face imposibilă viața pe Pământ.

În toate transformările chimice în care rezultă atomi liberi de oxigen, aceștia se pot transforma parțial în ozon:

Cercetările oamenilor de știință dovedesc faptul că, în prezent concentrația de ozon din stratosferă este diminuată. Cauza principală este existența în atmosferă a unor produși chimici emiși artificial cum sunt: compuși cu sulf, azot, brom, fenoli și mai ales, a așa numitelor fluorocarburi și clorofluorocarburi. Pe tot parcursul existenței lor, acești compuși realizează un circuit continuu totodată reducând concentrația de ozon:

În cantități mari, ozonul distruge orice ființă. În concentrații extrem de mici are un efect de înviorare asupra organismului.

Distrugerea stratului protector al Terrei determină:

- Declanșarea ploilor acide cu acțiune catastrofală asupra pădurilor;
- Mărirea incidenței cazurilor de cancer al pielii;
- Reducerea productivității planctonului oceanic;
- Reducerea productivității plantelor terestre;
- Diminuarea eficacității sistemului imunitar la animale.

Bibliografie:

Meiroșu, Emilia-"Chimia mediului și a calității vieții", Editura Crepuscul, 2000

<http://didactika.files.wordpress.com/2008/05/profesiadidactica.;>

Gliga, Lucia, -"Standarde profesionale pentru profesia didactica", Institutul de Științe ale Educației, București, 2010;

Prof. Antoneta Împușcatu
Școala Gimnazială "Ion Creangă"
I.C.Brătianu, jud. Tulcea

SPECIFICUL METODELOR COMPLEMENTARE ÎN EVALUAREA LECȚIILOR DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

În contextul schimbărilor propuse de reforma învățământului românesc, se discută despre predarea integrată la limba și literatura română în clasele I – IV. Utilizarea sintagmei „predare integrată” poate rămâne o afirmație vagă dacă nu sunt analizate profund următoarele elemente: obiectivul central al studierii limbii și literaturii române în învățământul primar și exigențele programei școlare.

Proiectarea activă de evaluare se face după proiectarea demersului de predare – învățare și în deplină concordanță cu aceasta. Focalizată pe unitate de învățare, evaluarea trebuie să asigure evidențierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă. Este important să fie evaluată nu atât cantitatea de informație de care dispune elevul, ci mai ales ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce știe. Pentru ca cei mai buni elevi să poată atinge standardele curriculare de performanță, pe parcursul unui an școlar sau ciclu de învățământ, e necesară o activitate de învățare-formare a elevilor în mod diferențiat.

În acest fel poate fi descris nivelul de formare a competențelor fiecărui elev și pot fi stabilite modalități prin care se reglează demersul didactic (predare – învățare – formare – evaluare). Este recunoscut faptul că metodele complementare de evaluare constituie o alternativă la formulele tradiționale a căror prezență domină. Alternativele oferite constituie opțiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă, evitând rutina și monotonia. Valențele formative le recomandă susținut în acest sens.

Valențele formative care recomandă aceste metode alternative ca practici de succes, atât pentru evaluare, cât și pentru realizarea obiectivului central al învățământului și anume învățarea, sunt prezentate de C.L. Oprea (2007, pag. 246) astfel:

- stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai conștienți de responsabilitatea ce și-o asumă;
- asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, exersarea priceperilor și capacităților în variate contexte și situații;
- asigură o mai bună clarificare conceptuală și o integrare ușoară a cunoștințelor assimilate în sistemul noțional, devenind astfel operaționale;
- unele dintre ele, cum ar fi portofoliul, oferă o perspectivă de ansamblu asupra activității elevului pe o perioadă mai lungă de timp, depășind neajunsurile altor metode tradiționale de evaluare cu caracter de sondaj și materie între elevi;
- asigură un demers interactiv al actului de predare – învățare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia;
- descurajează practicile de speculare sau de învățare doar pentru notă;
- reduce factorul stress în măsura în care profesorul este un consilier, evaluarea are ca scop în primul rând îmbunătățirea activității și stimularea elevului și nu sancționarea cu orice preț, iar activitățile de evaluare cuprind materiale elaborate de-a lungul unui interval mai mare de timp.

Folosirea metodelor complementare de evaluare în lecțiile de limba și literatura română prezintă o serie de avantaje, cum ar fi:

- conduc la eficientizarea activității desfășurate de învățător cu elevii săi;

- permit, atât cadrului didactic cât și elevului, cunoașterea gradului și măsuri în care au fost îndeplinite finalitățile propuse;
- permite să ne pronunțăm asupra stării unui fapt/proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm;
- elevul, considerat ca o persoană activă se implică în educația sa, devenind dornic de a-și spune părerea și de a schimba opinii;
- se întărește încrederea educatului în el însuși etc.

Specific metodelor complementare este faptul că evaluarea devine centrată pe învățare, este stimulativă, formativă și continuă, echitabilă și interactivă. Consider că, în urma aplicării acestora, este necesară centrarea pe procesul învățării și pe dezvoltarea abilităților de a aplica în practică ceea ce s-a învățat. Aceste metode desfășurate continuu le creează elevilor siguranța că pot învăța și în timp ce sunt evaluați. O evaluare corectă și obiectivă contribuie la progresul celui educat. Implicat activ în procesul de evaluare, elevului i se stimulează capacitatea de autoevaluare și de

reflectare a propriilor demersuri intelectuale. Limba și literatura română se înscrie printre disciplinele cu un pronunțat caracter practic în planul exprimării orale și scrise, cu implicații în formarea personalității elevului, vizând finalități momentane și, mai ales, de perspectivă.

Cunoașterea reală a gradului de formare a priceperilor și deprinderilor de exprimare verbală și scrisă joacă un rol important în realizarea conexiunii inverse, în orientarea și organizarea procesului de învățare, în obiectivitatea evaluării informației globale stăpânite de elevi, în întărirea învățării.

Bibliografie:

- Radu, I. T., Evaluarea în procesul didactic, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2004.
- Serviciul Național de Evaluare și Examinare, Descriptori de performanță pentru învățământul primar, București, Editura ProGnosis, 2000.
- Schaub, Horst; Zenke, Kart, G., Dicționar de pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Siebert, Horst, Pedagogie constructivistă. Bilanț al dezbateri constructiviste asupra practicii educative, Iași, Institutul European, 2001.
- Stoica, Adrian, Evaluarea curentă și examenele – Ghid pentru profesori, București, Editura Pro Gnosis, 2001.
- Stoica, Marin, Pedagogie și Psihologie, București, Editura Gheorghe Alexandru, 2001.
- *** Curriculum Național–Programe Școlare pentru Învățământul Primar, București, 2004.
- *** Curriculum Național pentru Limba și literatura română, București, 1998.

Înv. Iuliana Vasilescu
Școala Gimnazială "Ion Creangă"
Com. I.C.Brătianu, jud. Tulcea

ESTETICA URÂTULUI LA TUDOR ARGHEZI

„Rămâne-un mag al lumii, un alchimist, acel/ Ce-a înjugat cu-n zâmbet azurul la injurii/
Cu subțimi de înger el puse-n gura urii/ Măscara grea de aur cu nimbul pur la fel. „

(Vasile Voiculescu, Tudor Arghezi)

Reprezentativ pentru asumarea creatoare a „esteticii urâtului” în opera argheziană este volumul *Flori de mucigai*, publicat în 1931, la un an după cel de proză, intitulat *Poarta neagră*. Ambele opere circumscriu aceeași experiență-limită, privarea de libertate a ființei umane, același univers – penitenciarul. Și una, și cealaltă sunt reflexe artistice ale unui fapt de viață: lunile de detenție trăite de poet la închisoarea Văcărești, în urma procesului intentat ziariștilor „colaboraționiști” filogermani, în anul 1918.

Volumul cuprinde douăzeci și cinci de texte: *Flori de mucigai*, *Pui de găi*, *Cina*, *Streche*, *Galere*, *La popice*, *Ion Ion*, *Tinca*, *Serenadă*, *Lache*, *Ucigă-l toaca*, *Fătălăul*, *Candori*, *Dimineața*, *Sici, bei*, *Cântec mut*, *Morții*, *Șatra*, *Convoiul*, *Generații*, *Munca*, *Sfântul*, *Rada*, *Nostalgii*, *Ceasul de-apoi*. Poemele au forma unor texte narative anecdotice (*Pui de găi*, *Ucigă-l toaca*), a unor parodii epeice (*La popice*), mici scenete (*Sici, bei*) sau a unui monolog liric parodiat (*Streche*). Altele au forma unei cronici de reporter (*Dimineața*, *Serenadă*, *Morții*), a unor elegii (*Flori de mucigai*) sau a unor portrete (femeia pierdută și înălțată – *Tinca*, *Rada*; șarlatanul, prototip al alchimistului balcanic – *Lache*; *Sfântul*, *Ion Ion*).

Unitar sub aspect tematic, ciclul *Florilor de mucigai* transfigurează lumea întunecată, trivial-pitorească a pușcăriei, creionează galeria de figuri barbare care o populează, scrie cronică întâmplărilor ei halucinante. Destine umane eronate, fapte mutilate fizic și moral invadează, pentru prima oară în literatura română, spațiul liric. Galeria tipologică este magistrală și prin fața cititorilor se perindă halucinați, androgini, hoți, criminali, prostituate, o lume desfigurată, chinuită de coșmaruri, defulări de tot felul, de violența crimei și de instincte dezlănțuite. Toate ilustrează fața bolnavă, moral sau biologic, a ființei umane. În ansamblu, aceste poeme independente alcătuiesc catastifal-jurnal în

care se consemnează, adesea în registru burlesc, faptele și portretele sumbre ale temniței, întâmplările

ei în ordinea bestialității sau a comicului buf. Poeziile sunt, fără excepție, narrative, dar prozaismul lor intenționat e doar aparent, el susținând cu finețe ideea unei umanități ce-și trăiește indiferent, fără emoție, până și propria suferință. Pompiliu Constantinescu remarca „intenționata lor candoare narativă”¹, tocmai pentru că ele *spun* cu un aer firesc și detașat, istorii atroce, întâmplări de o mare

cruzime: „În regimul de închisoare nimic nu mai poate fi înfricoșător; crima consumată și pedepsită, delictul reprimat cu mijloace materiale devin elemente de conversație”. Oroarea apare, în acest spațiu, ca *fapt divers* și, probabil, această atitudine lirică a fost considerată scandalosă, șocantă, la apariția volumului.

De un tragism sublimat până la esențe e povestea tânărului țăran Ion Ion, încarcerat pentru nesupunere față de „boieri” și mort în așteptarea eliberării: *„În beciul cu morții, Ion e frumos,/ întins gol pe piatră, c-un fraged surâs./ Trei nopți șobolanii l-au ros/ Și gura-i băloasă ca de sacâs. // Când cioclu-1 ridică-n spinare,/ Ion parc-ar fi de pământ./ De-l pui poate sta în picioare,/ Dar brațul e moale și frânt. // În ochii-i deschiși o lumină,/ A satului unde-i născut,/ A-ncremenit acolo străina. // Departe de vatră și prins de boieri,/ Departe de jalea mămuchii,/ Pe trupu-i cu pete și peri,/ în cârduri sunt morți și păduchii.”* {Ion Ion}.

Mediul evocat este prezentat în viziuni diferite, grotești și amare sau, uneori, ironice. Recuperarea estetică a acestui mediu existențial degenerat presupune și o recuperare morală, pentru că, așa cum există o frumusețe estetică în laturile „urâte” ale existenței, tot astfel există o anume moralitate și în degenerare și abjecție. Această estetică a fost prefigurată încă din *Testament* („Din bube mucegaiuri și noroi/ Iscat-am frumuseți și prețuri noi”) și parțial ilustrată și în volumul de debut, prin *Blesteme*. Într-un comentariu la piesa *Hagi Tudose*, în 1912, Tudor Arghezi afirma, de asemenea, că „trivialul vieții (...) este o adevărată comoară virgină pentru literatura în special românească, amorțită în imaginile și tângelile uzate, pesimiste”².

Cele douăzeci și cinci de poezii pe care le cuprinde volumul reprezintă prima amplă încercare de recuperare și de valorificare a elementelor caracteristice unei *estetici a urâtului* în literatura română, textele aducând o contribuție esențială în procesul general de depoetizare a limbajului liric interbelic.

¹ Pompiliu Constantinescu, Tudor Arghezi, Fundația pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, 1940.

² „Viața românească”, VII, nr. 11-12, noiembrie-decembrie, 1912, pag. 367.

Citit din perspectiva dramei insolubile din *Psalmi*, volumul devine expresia unei apostazii, dezvăluindu-ne, încă o dată, spiritul faustic al poetului. Versurile stau sub semnul categoriilor negative: urâtul, banalul, bizarul, oribilul, monstruosul, trivialul etc.

„Trivialul vieții” fusese oglindit în poezie, în Franța, încă din secolul al XV-lea de Francois Villon, „cetățean, bandit și poet” față de care Arghezi resimte o „simpatie amplificată”.³ Patru secole mai târziu, Victor Hugo proclamă, în prefața la drama *Cromwell*, urâtul ca fiind „cel mai bogat izvor pe care natura îl poate oferi artei”. Tot în Franța, Charles Baudelaire revoluționează poezia lumii, inclusiv prin poetizarea, în stil modern, a urâtului. Un ciclu din *Les Fleurs du mal* (în traducerea lui Arghezi – *Flori de otravă*), *Tableaux parisiens* eternizează peisaje de periferie metropolitană populată de invalizi, tinere cerșetoare, monștri feminini, orbi cu înfățișări de manechine etc. Vădit îndatorate *Florilor răului*, versurile argheziene scrise „pe tencuială”, „cu unghiile de la mâna stângă”, demonică, au fost publicate, câteva în periodicul *Hiena* (1919), iar apoi, toate în volumul *Flori de mucigai*, din 1931. Arghezi a parafrazat titlul celebrului volum al lui Baudelaire, *Florile răului*. Ambele sintagme poetice conțin un oximoron, în care primul termen este identic, cel al „florilor” sugerând prospețimea, varietatea formelor și a culorilor din universul natural vegetal; în timp ce Baudelaire îi opune un termen abstract, reliefând faptul că omul este prizonier într-un univers măcinat de forțele Răului din lume, Arghezi îi asociază tot un cuvânt concret, din același regn, dar care reliefează contrariul exploziei florale: „mucigaiul” în varianta lexicală populară, este ciuperca urâtă și rău mirositoare, dezvoltată în excrescențe dizgrațioase văzului și mirosului, care acoperă spațiile închise, neaerisite, îmbibate de umiditate. Întrucât scriitorul român a evocat experiența sa carcerală, mucigaiul devine emblema vegetală a captivității omului într-un univers detestabil, cu pereți roși de umiditate, întunecat și sumbru, cu o atmosferă viciată de mirosuri pestilențiale, în care urâtul evoluează spre coșmarul existențial.

Apariția volumului, de o noutate izbitoare, nu a stârnit freamăte de entuziasm în întreaga critică românească. Interzis în școli, volumul *Flori de mucigai* a apărut, în epocă, drept o „erezie estetică”, un act profanator și de ultraj la adresa bunelor moravuri și convenții poetice. Sfidarea e, de la început, una tematică: lumea insalubră a temniței cu „personajele” sale diforme, monstruoase, în ordine socială, morală sau fiziologică, a fost considerată, prin tradiție, o sursă de inspirație nerecomandabilă și o temă „nepoetică”. La violarea convenției tematice se adaugă și extrema forțare a prozodiei și

³ Tudor Arghezi, *Lume veche, lume nouă*, București, Editura Tineretului, 1958, pag. 255.

barbarizarea lexicului. Limbajul mahalagesc, termenii argotici, lexicul trivial sau cel arhaic-bisericesc, prozaismul sintactic, cu exploatarea efectelor umorului negru, produc, prin întoarcerea spre primitivism, efectul paradoxal al rafinamentului.

„*Fermecătoare colecție de stampe diabolice*”, cum le consideră Perpessicius, versurile din *Flori de mucigai* transcriu spectacolul suferinței umane, al reclusiunii și al morții, un univers grotesc și, în același timp, tragic, în imagini de o pregnanță fără precedent în literatura română. Dincolo de orice considerente etice, toată această lume decăzută emoționează prin cutremurătoarea suferință trăită și prin pâlpâirea de omenesc care, chiar în absența oricărei speranțe, refuză să moară.

Lumea candid-pitorească a temniței, viziunea tragic-grotescă asupra omului și a vieții, amestecul de senzual și morbid fac din această carte tulburătoare – crudă și rafinată, suavă și brutală, proaspătă și artificială – cel mai original și cel mai fermecător ciclu liric arghezian. Dovedindu-se, prin acest volum un spirit afîn cu François Villon – poetul-haimana, boemul proscris din secolul al XV-lea francez – sau cu mai modernul Charles Baudelaire, Tudor Arghezi deschide, în lirica românească, un drum ce va fi ulterior străbătut, pe alte căi și cu alte mijloace expresive de poeți precum Miron Radu Paraschivescu sau Emil Brumaru.

Bibliografie:

- Arghezi, Tudor, *Lume veche, lume nouă*, București, Editura Tineretului, 1958
- Balotă, Nicolae, *Opera lui Tudor Arghezi*, Editura Eminescu, București, 1979
- Bălu, Ion, *Introducere în universul liric arghezian*, Ploiești, 2000
- Bojin, Alexandru, *Fenomenul arghezian*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976
- Constantinescu, Pompiliu, *Tudor Arghezi*, Fundația pentru Literatură și Artă, 1940

Prof. Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

PATIMILE, RĂSTIGNIREA ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI

Omul, coroana întregii creații, nu a ascultat de Părintele său ci a mâncat din pomul oprit săvârșind astfel păcatul original. Când Dumnezeu a hotărât să-i scape pe oameni de suferințele prin care treceau de la căderea în păcat L-a trimis pe unicul Său Fiu pentru răscumpărarea noastră.

Adam, din cauza ispitei venite de la diavol a condamnat întreaga omenire la moartea cea de veci. Dar iată că se naște în lume Mielușelul lui Dumnezeu care ne redă îndumnezeirea și șederea de-a dreapta Tatălui. Și astfel Iisus s-a smerit pe sine chip de rob luând și a ascultat neîncetat de Tatăl Său Cerească. Câtă smerenie în acest prunc care s-a născut în iesle sub suflarea vitelor din Sfânta Fecioară Maria care *“nu a născut pe cineva sfințit, ci pe Sfântul care, născându-se din ea, a și sfințit-o.”*

Prin câte chinuri a trecut Iisus pentru a ne mântui. Înainte de patimi merge în Grădina Ghetsimani și se roagă la Tatăl Său pentru a-i da putere și spune: *“Treacă de la mine paharul acesta, nu după cum voiesc eu, ci după cum voiești Tu.”* În drumul spre Golgota Iisus fiind prea slăbit și plin de răni este doborât de Cruce, dar este ajutat de Simon, un țaran care trecea pe acolo, El ducându-și cu demnitate misiunea de arhieru până la capăt. Să ne păstrăm și noi Crucea pe care ne-a pus-o Dumnezeu pe umerii noștri, cu statornicie, răbdare și bărbăție.

Apropiati-vă cu credință de Maica Domnului, care cu dureri neînchipuit de grele, a însoțit pe Fiul Său pe drumul furtunos al Crucii Sale, din Ierusalim până sus pe Golgota stând sfâșiată de durere lângă lemn și privind cum i se dă să bea apă cu oțet, este bătut cu urzici până ce Mielușelul Lui Dumnezeu își dă duhul. Atunci, deodată pământul s-a cutremurat, catapeteasma templului s-a rupt în două și soarele s-a întunecat. Iisus Hristos a ales moartea pe cruce deoarece numai așa putea să întindă mâinile pentru a-i aduna laolaltă pe fiii pierduți ai Sionului.

Sâmbătă, Iisus este îngropat, iar noaptea săvârșește cea mai mare minune a sa și anume, învierea Sa din morți. Un ostaș din cei care păzeau mormântul a venit în mijlocul adunării și a zis: *“Aveți cunoștință că a înviat Iisus?”* Iar iudeii au răspuns: *“Cum?”* Ostașul le-a zis: *“Cutremur mare s-a făcut întâi, după aceasta Înger purtător de lumină din cer s-a pogorât și a prăvălit piatra mormântului și de frica lui ne-am făcut toți ostașii ca niște morți, neputând nici să fugim, nici să grăim.”* Îngerul le-a răspuns femeilor care venise să vadă mormântul: *“Nu vă temeți voi! Știu că pe Iisus căutați, nu este aici, ci S-a sculat după cum v-a zis mai înainte.”*

Evangelistul Ioan și Sfântul Apostol Pavel arată că Domnul nostru Iisus Hristos, care S-a înălțat pe Cruce și S-a suit la ceruri, S-a pogorât cu sufletul în iad, căruia i-a sfărâmat încuietorile și a scos pe toți oamenii care erau întemnițați în el.

Dacă Dumnezeu ne-a iertat și Iisus S-a jertfit pentru noi toți ca să ne mântuim, noi de ce nu ne putem înțelege și nu ne putem ierta, căci spune în rugăciunea “Tatăl nostru”: *“Și ne iartă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșităților noștri”*. În această sfântă zi de bucurie duhovnicească haideți să ne iertăm și să ne iubim ca frații pentru a ne uni cu Hristos și a-I urma Lui, căci este incredibil cum ieri ne-am îngropat împreună cu El și azi am înviat împreună cu Hristos.

Tîrlă Maria cls. a XI-a A

Prof. coord. Stanciu Nicoleta

Liceul Pedagogic „Spiru Haret ” Focșani, Vrancea

ÎNVIEREA DOMNULUI TĂMĂDUIREA SUFLETELOR

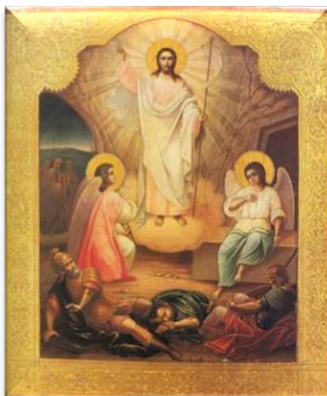
Învierea Domnului reprezintă una dintre cele mai importante sărbători celebrate de-a lungul anului, tocmai pentru că aduce după sine bucurie. Astfel, parcurgem un "drum", care înseamnă post, rugăciune și-l însoțim pe Iisus în drumul său spre Golgota, ca într-un final să aducem vestea Învierii, o dată cu femeile mironosițe.

Cu toate acestea, se întâmplă să uităm adevărata însemnătate a marelui eveniment și să oferim mai mare amploare lucrurilor materiale. În grabă omitem că ridicarea din morți a lui Iisus are un motiv, care ar trebui să ne miște sufletele, deoarece am fost mântuiți de păcate. Că atunci când, aflându-se răstignit pe cruce, Iisus a iertat unul dintre tâlharii care îl însoțeau, tot așa ni se oferă și nouă în fiecare an șansa de a ne spovedi și împărtăși, iar pe această cale să ajungem de-a dreapta Tatălui. Un aspect al Învierii, este că fiecare simte diferit apropierea sărbătorii și se pregătește într-un anumit fel pentru a o întâmpina.

În viziunea mea de copil, nerăbdarea începea de la Florii, când țineam neapărat să mă aflu printre participanții de la Sfânta Liturghie și să ascult predica acelei zile. Când priveam baia de mulțime îi spuneam bunicii mele: "Au venit pentru că îl iubesc pe Dumnezeu și pe Fiul Său, nu-i așa?", iar apoi mergeam acasă și povesteam cu entuziasm celorlalți că azi l-am întâmpinat și eu pe Iisus. Deniile erau alt moment în care eram fascinată de "Doamne Doamne" și puneam întrebări naive, la care adulții îmi răspundeau pe limba mea... Încercam să stau trează ca să pot ajunge la lumina din ceruri și aveam grijă ca lumânare mea - bine pregătită de câteva zile - să ardă cât mai mult. O dată ce am crescut, am descoperit că totul era serios, și că până atunci nu cunoscusem în esență semnificația Paștelui. M-am întristat știind prin câte trece Iisus, iar noi nu facem altceva decât să-i arătăm...că nu ne pasă de providența sa! Acum am convingerea că momentul acesta din an este nimic mai mult decât unul dintre cele mai sacre și mai cu înțeles dintre toate câte există.

Ni se dovedește de fiecare dată puterea divină, iubirea pentru noi, grija și cât de mici suntem în fața lui Dumnezeu și a Fiului Său. Doar acesta și-a trimis propriul copil să se jertfească, pentru ca astfel să ne arate lucrarea Sa. Și cu toate că Iisus avea temeri firești, căci

acesta era și om, El îndeplinea misiunea dată cu sufletul plin de bucurie. Învierea "salvează" și îi aduce la dreapta credință pe mulți dintre cei prezenți care au blamat numele Său, necrezând că el era Mântuitorul lumii și că în trei zile va învia. Nesocotind aceste vorbe, soldații romani îl supun unor chinuri greu de îndurat. Demonstrând că omul este centrul Universului, Iisus afirmă: "Iartă-i Tată, căci nu știu ce fac ! ". După ce Domnul închide ochii natura se dezlănțuie, iar cei din jur își dau seama de greșeala făcută și își fac semnul Sfintei Cruci .

După părerea mea, credincioșii se împart în două categorii: una care reprezintă soldații iar alta care cuprinde ucenicii. Am făcut distribuția aceasta, gândindu-mă la două aspecte. Asupritorii, deși nu au o credință bine fondată, ajung să creadă în existența Răstignitului, iar ucenicii, cu toate că îl urmează, decid să-l lase de izbeliște când simt că ar putea păți ceva o dată cu păstorul lor, exact ca oamenii din zilele noastre, care sunt legați de plăcerile lumești ce îi împiedică să-și arate adorațiunea față de Iisus.

Astfel, să ne fericim de Învierea Domnului, și să primim lumina acestei sărbători, alături de cei dragi nouă, căci în esență punctul comun al tuturor este bucuria că Mântuitorul este printre noi !

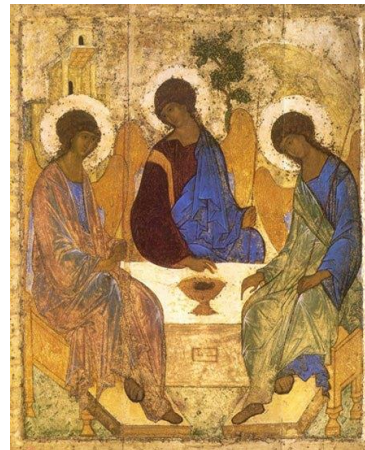
Andreea Amalia Dulgheru

Prof. coord. : Nicoleta Stanciu

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" , Focșani, Vrancea

CINE SAU CE ESTE DUMNEZEU?

Adesea conștiința noastră umană ne face să ne punem întrebări existențiale, privind natura noastră, forma noastră sau originea noastră. Toate aceste forțări ale gândirii ne îndepărtează tocmai de esența statică a vieții, Dumnezeu.

Viața, o permanentă căutare a sinelui interior, este mult mai complicată, prin simplitatea sa. Dacă fiecare ne-am îndrepta măcar odată pe zi gândul către meditație religioasă și către Dumnezeu, gândirea noastră nu ar mai fi risipită către nimicuri și s-ar îndrepta mai adesea către întrebarea „Cine sunt?”.

Deci „Cine sunt?”, o simplă materie de praf universal sau un animal, desigur, știința ne va răspunde la aceste întrebări cu teorii ipotetice ale unei evoluții tardive a persoanei umane. Oamenii de știință vor spune: „Suntem maimuțe!” e un adevăr universal pentru ei această evoluție din maimuțe, păcat că acest principiu este mai eronat decât s-ar crede. Imaginați-vă o lume în care maimuțele ar putea evolua în oameni și oamenii ar putea involua în maimuțe. Singurul lucru cert în această lume ar fi că omul este un animal fără rațiune. Astfel, dacă i-am crede pe presupușii oameni de știință am fi ființe iraționale.

Să combatem această teorie prin teoria genezei biblice „Dumnezeu face lumea din nimic”. Totul în jurul nostru este prea perfect pentru a fi creat chiar și de o ființă extraterestră superioară nouă. Așadar, totul e creat de Dumnezeu. „Cine sau ce este Dumnezeu?” Ei bine, câteodată ar fi bine să lăsăm anumite întrebări în adâncimi de întuneric, pentru a nu da noi gândiri față unui fenomen superior nouă și pe care nu-l putem înțelege. Însă, Dumnezeu este, pentru cei ce-L înțeleg, totul.

Dacă aceasta înseamnă viață și viața înseamnă credință atunci cu siguranță Dumnezeu este felinarul ce luminează viața fiecărui om.

Dacă noi avem în noi o lumină dumnezeiască ce arde, atunci și cel mai mare criminal, atâta timp cât îi licărește lumina, se poate întoarce pe calea cea dreaptă. Chiar Sfânta Scriptură ni-l dă exemplu pe Baraba și Saul în a căror piepturi ardea lumina lui Dumnezeu, iar aceasta i-a condus spre mântuire.

Nevoind să ne îndepărtăm de la subiectul despre care vorbim: „Cine este Dumnezeu?”, ar trebui să ne îndreptăm conștiința către Sfânta Treime. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt esența vieții sacre pe pământ. Dacă această comuniune există, acest lucru permanent în „echipă” asigură întocmai echilibrul universului.

Prin acest lucru în echipă Dumnezeu ne arată că puterea nu poate sta într-un singur om sau ființă universală, ca la alte religii. Ci tocmai sinteza lucrului din Sfânta Treime asigură veridicitatea și continuitatea tuturor celor câte există. Tatăl nu poate face nimic fără Fiul și fără Duhul Sfânt, cum Fiul nu poate face nimic fără Tată și fără Duhul Sfânt. Astfel, acest echilibru asigură o permanentă pace a materiei.

Pacea, sinteza religiei creștine, este cu atât mai permanentă cu cât ne apropiem de Săptămâna Luminată. Iisus Hristos, pătimind pe cruce pentru noi, ne-a asigurat, nouă, mieilor Domnului, viața veșnică. Așa că, în această săptămână, trebuie să fim mai buni gândindu-ne la păcatele noastre pentru ca acestea să fie iertate și să spunem în cor: „Mulțumesc, Doamne!”.

Georgian Sandu, cl. aXI-a A
Prof. coord. Stanciu Nicoleta
Liceul Pedagogic „Spiru Haret,, Focșani, Vrancea

Plouă cu lacrimi peste lume,
pe muntele Golgota,
căci înclinat pe cruce stă,
Mesia.

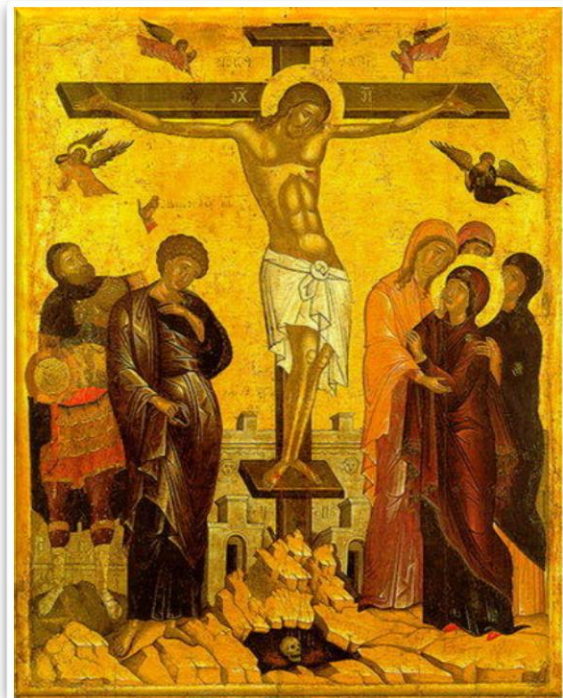
E fața palidă de vânt,
pe chip cununa-i șade într-o parte,
privește lumea-n asfințit
și trupul Lui se stinge,
pare.

Deodat un tunet e din cer
nori negri peste mare,
căci El se duce spre etern,
privind adânc spre
zare.

E liniște, tot tace împrejur
doar cerului e sete
privește sufletul de sus cu atâta
înviorare.

Trei zile, Doamne, au trecut
și catafalcul pare,
lăsat fără suflet și trup și fără
înduioșare.

Căci dintre morți El a-nviat,
puterea să-și arate,
în mâini urme de cui-avea
la fel și în
picioare.

Iar 40 de zile-a mers,
pământul să străbată și
nu era niciun creștin
căruia să nu i-se
arate.

Apoi la cer El s-a înălțat,
din suflet cu durere,
lăsând în omul cel de azi
o blândă
mângâiere.
Căci dacă rogi pe Dumnezeu,
Spre tine e chemarea
și de ți-e bine, de ți-e rău
în El găsești
alinarea!

Laurian George Sandu
Prof. coord. Stanciu Nicoleta
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

CUM SĂ ÎNMULȚEȘTI PRIN ÎMPĂRȚIRE; POVESTE CU TÂLC DE LA BUNIC CĂTRE NEPOT

Șezi coalea lângă mine și ascultă toate cele cum s-or întâmplat, cum am ascultat și eu de la bunicul meu care o prins povața de la al lui.

Bre, se zice că trăia odată, că dacă n-ar fi trăit n-ar fi stat peștele-n mare și pasărea-n copac, un om lipit pământului de sărac. Acesta trăia într-o casă sărăcăcioasă de îi era rușine și soarelui să o încălzească.

Deși sărac cu trupul, omul acesta al meu, despre care îți zicuiesc, era bogat-foarte cu sufletul. Avea trei feciori frumoși și deștepți ca para coaptă în luna lui septemvrie. Pe cel mai mare dintre ei îl chema Petru, pe mijlociu, Andrei, iară pe cel

mic, Ștefan.

Și trăi omul ăsta multe zile și nopți de tristețe, căci femeia îi murise de tânără și el rămase singur cu ai săi feciori; dară mult îl iubeau feciorii, și el pe ei. În ziua în care anii omului nostru intrară în pamant, îi chemă la el și le zise:

- Copiii mei, eu nu mai am mult de preumblat în această lume și n-am apucat a vă vedea la rânduiala voastră. Așa că luați din avuția care mi-a mai ramas, fiecare, câte un bănuț și întrebați-mă o singură zicătoare ca să pot pleca și eu liniștit la Domnul.

Fiul cel mic se apropie de patul tatalui său și îi spuse:

- Tată, am să ajung eu vreodata botanist la curtea regelui?
- La întrebarea asta, fiule, doar Dumnezeu îți poate răspunde.

Apoi se apropie și fiul mijlociu și zise:

- Voi cunoaște vreodată iubirea?
- La întrebarea asta, fiule, doar Dumnezeu îți poate răspunde.

Trist și abătut, în urma fraților săi, fiul cel mare spuse:

- Tatăl meu, părinte prea iubit, ce înseamnă să înmulțești prin împărțire?
- La întrebarea asta, fiule, doar Dumnezeu îți poate răspunde. Acum copiii mei

pupați-mi tâmpla și plecați în lume, căci cale de întoarcere nu veți mai avea.

Și își dădu omul nostru ultima suflare, iară copiii lui își luară bătu-n spate și plecară în lume.

Merseră ei, ce merseră, până drumul se bifurcă, pesemne să-i pună pe fiecare la încercarea lui. Atunci fiul cel mic se uită la ceilalți doi frați și le spuse:

- De aici, frații mei, fiecare cu basca lui, o să ne întâlnim când soarta o va cere. Și

plecară, fiecare pe drumul lui.

Fiul cel mic mergea pe cărarea sa vesel și cu un zâmbet până la urechi când dădu de un biet suflet bătrân, cerșind la marginea străzii lângă un copac uscat de i se vedeau rădăcinile.

- Dă-mi și mie, tinere, din câte ai tu, că unde dai la sărac, nu se înmulțește bogatului.
- Ce vrei tu, moșule, banul meu, ia, pune-ți pofa în cui. Să-ți dau tocmai ție care

lenevești banul avuțit de tatăl meu o viață întreagă?! Asta nu! Banul ăsta mă va ajuta pe mine să devin botanist. Și îi întoarse spatele bietului om care rămase lângă pomul său, trist și singuratic.

Nu trecu mult și pe bătrân îl zări fiul mijlociu:

- Ce faci, moșule, aici, nu se mai câștigă din cerșit?
- Hei, fiul meu, cine își dorește să cerșească, dar dacă viața cere o facem și pe asta.

Milostivește-te și de mine și dă-mi din avuția ta.

- Ce zici, moșule? Cum să-ți dau eu ție banul pe care tatăl meu l-a strâns cu sudoarea frunții! În niciun caz! Banul ăsta îl voi folosi să-i iau flori și diamante iubirii ce are să mă pască. Și cum veni, așa plecă și fiul mijlociu.

În urma lor, întrebător, trecea fiul cel mare. Acesta nu își putea scoate din minte vorbele tatălui: „la întrebarea asta, fiule, doar Dumnezeu îți poate răspunde”. Nici nu-l zări pe bătrân când acesta îi spuse:

- Fiul meu, fă-ți milă de un biet bătrân și binecuvântează-l cu un bănuț.
- Moșule, ce faci aici, la colț de lume? îl întreba feciorul.
- Îmi duc și eu zilele cum pot, singur și nemilostit de nimeni.
- Am să mă milostivesc eu de mata, uite, ia de aici bănuțul meu, ce caut eu nu are valoare, iară tata ar fi fost fericit să dea din munca lui altuia.
- Ce te apasă, baiatul moșului?
- Înainte de a muri, l-am întrebat pe tatăl meu ce înseamnă a înmulți prin împărțire și mi-a spus ca doar Dumnezeu îmi poate răspunde, așa că îl caut pe Acesta.

- Ei, bine, fiul meu! Vin' cu mine și îți voi arăta eu.

Merseră cei doi oameni cale de o împărăție și trei regate, de trecură zilele pe lângă ei cum trec stolurile pe lângă nori, până ajunseră la un castel poleit cu aur, în care toate frumusețile lumii descălecaseră.

- Primește, fiule, în schimbul bănuțului tău castelul și împărăția aceasta.
- Mă iartă, moșule, dar nu pot primi așa ceva, pentru un simplu pol de aur.

- Ai vrut să-ți arăt cum să înmulțești prin împărțire; iacătă, asta înseamnă. Tu mi-ai dat singurul tău avut, pe când frații tăi nu au facut-o. Așa că șezi în scaunul acesta și ai grijă de regatul acesta.

Imediat după asta moșul dispăru într-o ceață groasă, iară fiul săracului ajunse, prin împărțirea lui să înmulțească și să stăpânească cel mai frumos regat din câte au existat. Că Dumnezeu dă omului după sufletul și credința lui și nu după averea și trupul lui.

Așa că, dragul meu, fii curat în credință și în suflet și înmulțește prin împărțire tot ce ai ca să-ți fie și ție bine, ca fratelui mai mare și nu ca celui mijlociu și celui mic care, abătându-se de la cele câte le-a fost zis, au vrut totul fără a da nimic în schimb și fără a cere permisiunea de la Domnul.

George-Laurian Sandu, Clasa a XI-a A
Prof. coord. Cezar Bîrgăoanu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

În cursul anului școlar 2016-2017, elevi inimoși din școala noastră s-au implicat în număr mare (176 elevi) și cu multă dăruire în derularea proiectului de parteneriat, încheiat cu Spitalul Județean de Urgență "Sfântul Pantelimon" pentru desfășurarea activității de voluntariat, care a presupus prezența zilnică a unor echipe de câte cinci persoane, la Secție de Ortopedie, pentru a acorda anumite forme de sprijin, atât pacienților internați, cât și persoanelor angajate al acestei secții.

Activitatea de voluntariat s-a realizat în intervalul orar 12-16 și a constat în oferirea de bunuri alimentare, angajarea pacienților în discuții care să le mai abată atenția de la problemele cu care se confruntau, oferirea unor momente de lectură, precum și executarea unor operații auxiliare, compatibile cu statutul de elev, prin care să fie ușurată munca personalului sanitar.

Profesorii coordonatori ai acestui proiect (Diana Burlacu, Corina Agache, Deniza Toia, Elena Hrușcovschi, Felicia Panaite și Florin Roșu) au asigurat antrenarea elevilor în acest proiect educațional, au realizat formalitățile necesare demarării proiectului, au efectuat instructajul necesar și au urmărit modul în care s-a desfășurat activitatea voluntarilor.

Pentru majoritatea elevilor, participarea la acest tip de voluntariat a fost o experiență inedită, menită a le lărgi orizontul și perspectiva asupra vieții. Impresiile pe care le-au "colecționat" în urma acestei experiențe au fost numeroase, bogate în nuanțe și, mai ales, grăitoare în ceea ce privește profilul personalității fiecăruia. Vă oferim în cele ce urmează câteva mărturii emblematiche în acest sens:

Mi-a plăcut mult la spital; a fost destul de interesant să discut cu pacienții, să le aud poveștile de viață. Am întâlnit o doamnă în vârstă care, numai pentru că i-am adus o simplă cană cu apă, voia să îmi dea bani. După această întâmplare mi-am dat seama cât de inocenți, simpli erau toți cei de acolo, mai ales această bătrânică simpatică, a cărei imagine mi-a rămas pe retină. Tot aici am mai observat cât de mult au nevoie pacienții de cineva cu care să vorbească.

Tuturor celor prezenți acolo, când trebuia să plecăm de la ei din salon, ne spuneau: "să mai veniți, că ne place să vorbim cu voi". Când am auzeam aceste cuvinte, atât eu, cât și colegii mei ne topeam de emoție.

Când am încheiat activitatea de voluntariat, am avut așa o dezamăgire, parcă aș fi dorit să ajut mai mult. Acesta experiență a fost minunată și abia aștept alte ocazii care să se ivească, pentru a o reînnoi.

Țițoiu Ionela, cl. a X-a F

Pentru început nu mi-a surâs ideea, mi s-a părut o muncă gratis în plus. Ajunși în spital nu am fost întâmpinați prea bine de doctori și asistente, de parcă i-am fi încurcat în loc să le oferim ajutor. Totuși noi aveam o fărâmbă de încredere că activitatea noastră nu va fi în zadar.

Odată ce am ajuns în saloane, ne-am prezentat și ne-am oferit ajutorul, chiar dacă la început oamenii (pacienții) păreau cam retrași. După puțin timp, le-am câștigat încrederea și ne solicitau o mână de ajutor ori de câte ori le-o puteam oferi.

Acolo am întâlnit persoane care meritau de la viață mult mai mult decât au primit. Erau persoane care stăteau pe pat de spital, unele mai bolnave decât altele, dar cel mai important este că aveau un zâmbet pe buze și încă mai aveau chef de povești amuzante despre ce li s-a întâmplat în viață. Majoritatea pacienților aveau vârste de peste 60 de ani, mai puțin un domn de 35 de ani, profesor de educație fizică. În calitatea sa de profesor era obișnuit cu adolescenții și a reușit imediat să ne atragă în jurul lui. Era charismatic și găsea câte ceva haios în orice. Chiar și în acel salon de spital se simțea în largul lui și era foarte vesel. Am petrecut ziua alături de el și, când ni s-a încheiat programul, am regretat că nu voi mai avea posibilitatea să mai discutăm, întrucât în zilele următoare urma să se externeze. L-a reîntâlnit pe stradă, câteva săptămâni mai târziu, și mi-a făcut o reală plăcere să mai schimbăm câteva cuvinte.

Activitatea de voluntariat mi-a oferit ocazia de a întâlni și alte persoane la fel de plăcute.

Stoian Andrei Rareș, cl. a X-a F

Bunătatea, răbdarea și încrederea sunt primele dintre calitățile pe care le are un om a cărui dorință este de a ajuta pe oricine se află într-un moment nefericit al vieții sale. Pentru a te simți împăcat cu tine, este necesar a realiza faptul că orice faptă bună este răsplătită când vine momentul prielnic.

Experiența trăită în cadrul activității de voluntariat de la Spitalul Județean de Urgență "Sfântul Pantelimon" a însemnat mai mult decât ajutorul pe care l-am oferit atât personalului, cât și pacienților de la secție de ortopedie. Sentimentul ce dăinuia în toate saloanele nu era unul pe care să mi-l doresc, deoarece suferința care se citea pe în ochii tuturor era inefabilă.

Prima impresie pe care mi-am făcut-o este legată de conduita întregului personal, care ne-a primit cu îngăduință și ne-a tratat cu multă răbdare. Activitățile susținute în cele câteva ore petrecute în spital au demonstrat interesul nostru, dar și dorința de a îndeplini în mod convenit sarcina pentru care veniserăm: aceea de a oferi ajutor. Atât eu, cât și colega mea ne-am îndeplinit cu seriozitate solicitările formulate de doamnele asistente, infirmiere, de vizitatori și de medicii aflați în timpul programului.

Ceea ce m-a impresionat foarte mult a fost reacția celor vârstnici la prezența noastră. Păreau a fi bucuroși și ne-au primit ca pe niște musafiri. În timpul șederii în saloane, am discutat foarte multe cu una din bătrâne, realizând pe parcurs bucuria acesteia de a împărtăși cu noi gândurile și speranța de a se însănătoși. De asemenea, am fost plăcut surprinsă de gestul uneia dintre paciente, când mi-a oferit un loc pe patulsău, deși era destul de îngust.

Încercam atât eu, cât și colega mea să le întărim speranța și să le distragem atenția de la faptul că sunt bolnave.

Am fost plăcut surprinsă de grija pe care doamnele asistente o aveau față de pacienți și de laudele pe care ni le-au adresat pentru îndeplinirea sarcinilor trasate.

Așadar această experiență merită a fi repetată, ca toate cele care țin de realizarea unor fapte bune, pentru a împărtăși cât mai des starea de bucurie lăuntrică ce și-a făcut simțită prezența în sufletul fiecăruia dintre noi. În același timp mi s-a consolidat sentimentul de respect față de munca medicilor și a personalului sanitar, întrucât viața și sănătatea noastră, depind în mare măsură, de felul în care își îndeplinesc datoria.

Spînu Florentina, cl. a X-a G

Pentru mine, această experiență a fost unică. A fost prima dată când am activat ca voluntar într-un spital. După ce am aflat de proiect și am decis să mă implic, am constituit echipa cu care m-am prezentat la spital. Am cumpărat fructe, covrigi pe care le-am oferit pacienților din saloane, majoritatea persoane în vârstă, de peste 60 de ani. Au fost foarte fericiți, când au văzut că cineva s-a gândit la ei. Ne-au povestit crâmpoie din viața lor, împrejurările care i-au adus pe patul de spital. Ne-au întristat mult situațiile unor pacienți care erau abandonați de familie și, e lesne de înțeles, că prezența noastră acolo le-a adus o mare bucurie.

În timpul petrecut cu ei, le-am simțit durerea, am împărtășit cu ei atât bucuria, cât și tristețea. Cu această experiență, mi-am dat seama că nu toți oamenii sunt fericiți în viață și că e bine ca, măcar din când în când, să te gândești la cei din jurul tău și să le faci mici bucurii, fie și prin simpla ta prezență.

Drăgănescu Denisa, cl. a X-a D

Activitatea de voluntariat pe care am desfășurat-o la Spitalul Județean de Urgență "Sfântul Pantelimon" a fost foarte interesantă. Am cunoscut mulți oameni de la care am învățat lucruri minunate. Mi-a plăcut să-i ajut și să stau de vorbă cu ei.

Acești oameni, pacienții, ne-au împărtășit din experiențele lor de viață, și-au deschis sufletul în fața mea și a colegilor mei. Prin activitatea noastră de voluntariat am învățat să oferim bunuri, bucurii în mod necondiționat, am învățat să măsurăm timpul în zâmbetele celor mai în vârstă, în strângerea de mână a acestora și în bucuria care li se citea pe chip ori de câte ori îi încurajam.

Mulțumesc profesorilor coordonatori ai acestui proiect, pentru că ne-au oferit o oportunitate minunată din care am învățat ce înseamnă cu adevărat să fii om.

Țucă Elena, cl. a X-a D

Acest voluntariat a fost o experiență, probabil, unică în viața mea. Mi-a plăcut mult pentru că am avut oportunitatea să descopăr noi experiențe de viață, rezultate din poveștile relatate de bătrânii care se aflau pe pat de spital. M-a impresionat neplăcut suferința lor, provocată nu numai de problemele de sănătate cu care se confruntau, ci,

mai ales, de sentimentul de abandon creat de faptul că membri ai propriei familii nu veneau cu zilele să-i vadă.

Sper să mai am oportunitatea de a participa la astfel de acte de caritate în care să constat că poți oferi o mare bucurie prin simpla ta prezență.

Săvulescu Larisa Ionelia, cl. a X-a D

Acest voluntariat a fost o experiență unică și foarte frumoasă. Prin simple gesturi și vorbe frumoase, am putut ajuta și am putut face pe cineva să zâmbească. Prin experiențele oferite de acest proiect am avut oportunitatea de a vedea lumea dintr-o altă perspectivă și am putu întinde o mână de ajutor unor semeni ai noștri.

Buciuc-Stoica Isabella, cl. a X-a D

Mă bucur nespus că am participat, alături de colegii mei, la proiectul de voluntariat desfășurat în parteneriat cu Spitalul Județean de Urgență "Sfântul Pantelimon". A fost prima dată când am participat la activități de acest gen și consider că am câștigat multă experiență și multe cunoștințe pe care le voi putea folosi în viitor.

Am vorbit cu oamenii (pacienții) și am aflat povești de viață care au trezit în mine o cascadă de sentimente, de la tristețe la milă, de a compasiune la veselie, pentru că erau și episoade anecdotice în relatările lor.

Fiecare zi petrecută alături de pacienții secției de ortopedie mi-au oferit sentimentul de împlinire, fie și pentru faptul că am adus un zâmbet pe chipurile lor încărcate de tristețe, de suferință.

Ticu Nadia, cl. a X-a D

Prof. coord. Diana Maria Burlacu și Elena Hrușcovski

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

DE LA “EMO” LA “BALENA ALBASTRĂ”

Există fenomene care se repetă, atât în natură cât și în viața socială sau psihică. Filosoful german Oswald Spengler susține că există o „ciclicitate” a fenomenelor care se repetă, după o perioadă, uneori previzibilă, pe spirala timpului.

Astfel, fenomenul “EMO” ce marca pubertatea, adolescența tinerilor în urmă cu peste 10 ani, revine acum, sub forma unui joc psihotic, instrumentat în lumea virtuală, atât de familiară copiilor și adolescenților de azi.

Atunci, ca și acum, cauza fiind inadaptarea socială, generată fie de lipsa de comunicare cu familia, fie de despărțirea părinților, abandonul, sentimentele de vinovăție, alterarea imaginii de sine, de cele mai multe ori o stimă de sine scăzută sau neconformă cu realitatea. Atunci fenomenul EMO KIDS era o cultură a instabilității psihice și sufletești. În februarie 2017, mai multe site-uri de limbă engleză și-au îndreptat atenția asupra unui „joc suicidal” care ar fi responsabil de moartea a peste o sută de persoane din Rusia. Având mai multe nume, însă cel mai popular fiind „[Balena Albastră](#)”, jocul presupune îndeplinirea a 50 de cerințe care mai de care mai ciudate, ultima fiind sinuciderea. Astfel, participantul ar fi câștigat jocul. Din păcate astfel de practici se dezvoltă și prind acolo unde mediul este propice: accesul nelimitat și necontrolat la internet, pe canalele virtual și mediile on/line de socializare, la ore târzii din noapte și fără discernământ, la vârste fragede îndeosebi. Lipsa unei verificări și comunicări reale cu familia, prietenii sau cadrele didactice au dus la fenomene suicidale sau tentative de suicid, cu rol de a semnală, ca un strigăt de ajutor, nevoia copiilor sau puberilor de a fi ascultați, luați în seamă și a fi remarcați, înțeleși, ajutați.

În mod firesc, există și situații de teribilism, modă dar, cu toate acestea reprezintă un apel adresat părinților, cadrelor didactice de a nu-i ignora sau marginaliza pe tinerii aflați în nevoie. Cu precădere cei retrași, introvertiți pot deveni ușor victimele unor psihopați, atât în lumea virtuală, cât și în cea reală. De aceea, am

recomandat și recomand părinților să înțeleagă că nevoile copiilor lor, odată cu pubertatea, sunt nu doar materiale, ci și sufletești, emoționale.

Cu siguranță, a solicita sprijin de specialitate unui profesor, consilier școlar, psiholog, preot, diriginte, asistent social etc, ar trebui să devină o normalitate. Ignoranța și “politica struțului” nu sunt o soluție!

Prof.consilier școlar: Luminița Camelia Alban,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

ÎN APĂRAREA FILOSOFIEI...

Filosofia este un demers cognitiv ce implică toate resursele intelectuale și afective ale omului, în vederea definirii sale. Angajat într-un proces perpetuu de cunoaștere a propriei ființe și a lumii, omul a căutat, de-a lungul timpului, să explice și să găsească relații de cauzalitate între numeroasele forme concrete și abstracte, care i s-au înfățișat printr-o multitudine de date senzoriale. Totuși, întrebări precum „Ce este filosofia?” sau „Ce înseamnă a filosofa?” sunt încă de actualitate, deoarece, prin diversitatea tematică abordată și obiectul său, filosofia nu poate fi cuprinsă între limitele unei definiții, nefiind reductibilă la o simplă frază sau la un ansamblu de caracteristici invariabile. Ceea ce fascinează la această disciplină este tocmai legătura ce se stabilește între ea și configurația spirituală a celui care o studiază, asistând la o corelare a vibrațiilor lăuntrice cu lumea înconjurătoare și la o modelare a realității în funcție de experiența proprie.

Incertitudinea și posibilitățile infinite de interpretare, precum și numeroasele abordări, complementare sau contradictorii, conferă filosofiei un rol esențial, unic în ansamblul preocupărilor noastre. Răspunsurile oferite nu sunt niciodată definitive, dar problematizările ce implică gândirea critică și analitică impun o anumită viziune asupra evenimentelor la care asistăm, evidențiindu-se rolul primordial pe care îl deține în dezvoltarea intelectului. În contextul actual apare necesitatea revalorizării filosofiei, prin reliefaarea implicațiilor asupra destinului uman, a modului în care realitatea este receptată. Fără a fi o știință exactă, ea caută să acorde răspunsuri la întrebările despre ființare în întregul ei, utilizând concepte din matematică, geometrie, dialectică, logică, literatură, teologie, pentru a clarifica fizionomia lumii. Cu ajutorul reflecției, ea poate dezvălui acele aspecte ale existenței care nu vor putea fi apreciate în întregime după criteriul utilității imediate, deoarece există anumite elemente ale vieții care, în aparență, nu au sens, conturându-se ca o sursă eternă de neliniște.

Fascinația exercitată de această disciplină asupra noastră constă într-o intensitate a elementului subiectiv, ce se dezvăluie sub o formă expresivă, întregul demers căpătând o valoare intrinsecă însemnată. Acest fapt permite individualului să se integreze în planul universal, printr-o înțelegere profundă a propriei condiții, extinsă la o întreagă categorie de experiențe. Observând acest minuțios proces și desfășurarea sa de-a lungul secolelor, aflăm că, începând din Antichitate și până în prezent, a produs schimbări apreciabile asupra modului de a percepe și de a ne raporta la lume. Se impune, astfel, o atitudine specifică, ce implică abandonarea totală a pasivității contemplative în favoarea reconsiderării filosofiei și, implicit, a necesității cunoașterii multiplelor laturi ale existenței.

Natura umană este unul dintre subiectele principale asupra cărora filosofia a încercat să aducă lămuriri substanțiale, fapt evidențiat de îndemnul socratic: „Cunoaște-te pe tine însuși!”. În

ceea ce privește definirea și considerarea poziției omului în univers, s-au evidențiat numeroase perspective, menite să explice diversitatea manifestărilor sale. Varietatea nuanțelor acțiunilor noastre au reprezentat nucleul problematizărilor despre ființare, despre posibilitatea ființei umane de a se sustrage imediatului, de a-și afirma acele trăsături particulare care fac posibilă situarea sa într-un plan superior față de celelalte viețuitoare. Istoria demonstrează că, în fiecare eveniment capital al existenței sale, omul și-a afirmat drepturi esențiale ca libertatea gândirii și a exprimării, posibilitatea de a expune liber idei care să influențeze societatea, toate acestea fiind fundamentate filosofic. În prezent, având în vedere evenimentele majore la care asistăm, problemele de natură socială, economică sau politică, creșterea complexității situațiilor de decizie, evoluția continuă a științei, apare necesitatea de a le explica, de a găsi soluții pentru adaptarea la noul context. Printr-o perspectivă critică asupra dinamicii și integralității lumii, putem evalua importanța cunoașterii și a valorilor culturale într-o societate angajată într-un proces continuu de revalorizare a principiilor, aflată în căutarea propriei identități.

Din cauza complexității sale, filosofia a avut parte de contestări, lovindu-se de incapacitatea anumitor „*oameni practici*” de a o înțelege, de a-i accepta influențele benefice. Din acest motiv, prejudecățile apar chiar și în prezent, adunate sub forma unor atitudini care afirmă lipsa de utilitate a acesteia, preferându-se conformismul, interesul pentru lumea materială. Prin prisma acestei viziuni limitate, omul s-ar defini prin instinctualitate, limitare, nefiind capabil să depășească barierele imediatului, confruntându-se cu eternul prezent haotic. Dar dacă se va cerceta amănunțit acest fapt, abandonarea filosofiei, a întrebărilor, a posibilităților nelimitate de cunoaștere, ar reprezenta renunțarea la propria conștiință, pe care ființa umană o obține prin intermediul multiplelor relații de cauzalitate observate în lumea înconjurătoare în care trăiește și asupra căreia acționează. Lipsa sentimentelor și a gândurilor proprii, imposibilitatea emiterii unor judecăți stabile, fără ierarhizări valorice, ne răpesc bucuria de a căuta răspunsuri și explicații în tot ceea ce observăm.

De asemenea, preocupările filosofice necesită și un anumit efort intelectual, un studiu amănunțit asupra tuturor elementelor care suscită interesul. Omul deține, prin însăși natura sa, capacitatea de a problematiza, dar fără un fond de cunoștințe temeinice, însușite deliberat, calea către filosofie ca parte integrantă a vieții ar fi obstrucționată.

Așadar, filosofia reprezintă acea dimensiune imaterială a existenței, fără de care omul n-ar avea posibilitatea de a se cunoaște pe sine și de a-și găsi menirea, în conformitatea cu configurația sa metafizică și fizică. Ideile filosofice propuse permit evoluția societății, prin dezvoltarea abilității de gândire și printr-o analiză detaliată a transformărilor care au marcat lumea, ducând la o lărgire semnificativă a orizonturilor cunoașterii.

Alexandra Olteanu, cl. a XII-a B
Prof. coord. Deniza Toia
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”

ALBINELE ȘI LEGĂTURA OM – ALBINĂ

Din punct de vedere sistematic, albinele fac parte din încrengătura ARTROPODA, clasa INSECTA, ordinul HYMENOPTERA, familia APIDAE, genul APIS, care cuprinde următoarele specii mai cunoscute: *Apis mellifica*, *Apis indica*, *Apis dorsata*, *Apis florea*. Cea mai răspândită specie pe toate continentele, în care se încadrează și rasa de albine carpatine din țara noastră, este *Apis mellifica*.

Albinele sunt insecte sociale, care își desfășoară activitatea lor organizate în familii. Familia de albine, ca unitate biologică, este alcătuită din trei categorii de indivizi: matcă, albine lucrătoare și trântori.

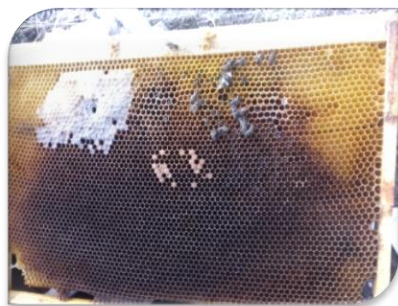
Albert Einstein a spus cândva, ”Dacă albina ar dispărea de pe suprafața globului, atunci omul ar mai avea doar patru ani de trăit. Dacă nu ar mai fi albine, nu ar mai fi polenizare, nu ar mai fi plante, nu ar mai fi animale, deci omul nu ar mai exista. V-ați gândit vreodată că o insectă atât de mică are atâta importanță?”

Albina este un maestru al naturii, un geniu al omenirii cu instincte incredibile, precizie delicată și o etică a muncii, o organizare exemplară de neegalat de către orice creatură vie. O singură albină poate poleniza treizeci de flori într-un minut. Pe lângă această polenizare, albinele produc unele dintre cele mai minunate alimente și sunt singurele care produc aceste alimente pentru consumul uman ce includ polenul de albine, mierea, propolisul și lăptișorul de matcă, care sunt legate de longevitate, vindecarea corpului, îmbunătățirea performanțelor atletice, creșterea abilităților cognitive dar și îmbunătățirea generală a calității vieții.

Având stupi de mulți ani și înainte de a fi eu în această lume, părinții mei moștenind de la bunici, harul acesta de a îndrăgi și îngriji albinele într-o zi am observat întraga lor activitate și le-am urmarit. Pur și simplu, te fascinează ceea ce știu albinele să facă și cât de deosebite sunt! Știți ce se spune? Se spune că omenirea a fost construită pe baza legilor albinelor. Fiecare musculiță are un rol important în familia de stupi și sunt bine instruite de către regina lor pentru buna desfășurare a activității. Sunt atât de muncitoare aceste mici insecte încât nu dorm nici zi și nici noapte.

Albina este emblema omului harnic și muncitor. Tata m-a făcut să îndrăgesc aceste mici vietăți și a avut răbdare cu mine fiind destul de respingătoare cu ele, deoarece simțeau din partea mea supărare și nervozitate încercând să mă calmeze. Pe lângă beneficitatea lor ele sunt liniștea unui om (pentru cei care iubesc albinele), sunt un medicament naturist. Când merg

printre stupi veselă, cu zâmbetul pe buze, micile zburătoare își văd de drumul lor și caută din priviri florile, se așează cu atenție pe petale, zăbovesc o clipă și merg la altă floare. Iar când sunt gata de a se întoarce la casa lor și sunt la ultima floare se ridică îngreunate având piciorușele încăcate se deplasează cu atenție la stup unde lasă ceea ce a adunat și apoi pleacă iar la cules. Între om și albine se poate stabili o legătură de simpatie, de căldură și dragoste. Din păcate tehnologia aceasta evoluată nu ne ajută câtuși de puțin ,din contră se distruge omenirea. Tatăl meu având în spate douăzeci și cinci de ani de experiență în ale stupăritului, anul ce a trecut

a fost un an sec, destul de dur pentru apicultură cu o mortalitate destul de mare ce a avut efecte negative asupra acestora. Un an în care unele stupini s-au redus la jumătate neștiind prea bine cauza mortalității lor. Stuparii ce au plecat în pastoral au avut de suferit când s-au întors. După opinia mai multor apicultori, mortalitatea a fost provocată de erbicidarea fructelor și legumelor. În prima parte a pastoralului unde s-a mers pentru cultura de rapiță a fost culesul productiv pe lângă faptul că a fost vremea nu prea favorabilă cu ploi multe ,în aceeași situație a fost și la tei unde ploaia a spălat floarea. Apoi a urmat cultura cu floarea-soarelui unde a fost perioada și mai nefavorabilă deoarece a fost secetă, ploaie nu a mai fost și sucul florilor nu a mustit, albina nu a mai putut poleniza și nu a mai putut ajunge la nectar, au fost ericidate culturile iar albinele au avut de suferit și s-au întors bolnave la vatră în ciuda tratamentelor aplicate de stupari, cu vitamine și siropuri ajutătoare. Spre toamna cea târzie au început să cedeze, chiar dacă erau bine pregătite pentru iarnă. Erbicidarea a fost benefică doar pentru agricultori, pentru apicultori în nici un caz. Nu conștientizăm că ne distrugem singuri prin modul chimic, poate că legumicultorii au avut producție frumoasă dar nu naturală și asta a distrus apicultura și nu numai.

După spusele multor apicultori din județul Vrancea și respectiv județul Brăila albinele au murit datorită substanțelor chimice care încă nu par a fi cunoscute, iar cei care nu au plecat în pastoral și au rămas prin zonele de munte unde nu se erbicidează au trecut de această primejdie, dar până în luna aprilie când se spune despre albine că au ieșit din iarnă, mai avem de așteptat.

Acest lucru, mortalitatea familiilor de albine nu trebuie să îi demoralizeze pe cei care sunt apicultori începători sau pe cei experimentați. Cine nu are stupi, să ocrotească albinele!

Acest articol este pentru cei care ”văd” apicultura de la distanță, nu pentru marii apicultori cu studii și cunoștințe vaste.

Ana Maria Silvia Maftei, cl.a XI-a,
Prof coord. Claudia Toader
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

S-a petrecut în ianuarie**2 ianuarie 1521**

Papa Leon al X-lea a emis bula papală *Decet Romanum Pontificem*, prin care era excomunicat Martin Luther. Măsura era o reacție a suveranului pontif la impactul pe care l-a avut publicarea celor „95 de teze”, afișate pe ușa catedralei din Wittenberg, în cuprinsul întregii Germanii. Papa i-a cerut împăratului Carol Quintul să dispună executarea lui Martin Luther, în condițiile în care acesta a refuzat să se prezinte la Augsburg pentru a se supune judecății ecleziastice. Carol Quintul și membrii Dietei s-au mulțumit să-l declare pe M. Luther ca fiind indezirabil.

S-a petrecut în februarie**9 februarie 1934**

S-a semnat la Atena Pactul Înțelegerii Balcanice între România, Iugoslavia, Grecia și Turcia. Semnarea acestui tratat, care prevedea, printre altele, angajarea celor patru state în realizarea securității frontierelor balcanice, răspundea unei firești îngrijorări, legate de tendințele revizioniste explicite manifestate de Germania și Italia. Un rol major în crearea acestei alianțe zonale, în care a fost invitată să se angajeze și Bulgaria, a fost jucat de ilustrul om politic Nicolae Titulescu.

S-a petrecut în martie

7 martie 1441

Iancu de Hunedoara a devenit voievod al Transilvaniei. Urcarea sa pe tronul voievodal a fost o recompensă primită din partea regelui Vladislav I al Poloniei și Ungariei, ca urmare a rolului pe care l-a avut Iancu de Hunedoara, în realizarea uniunii nominale dintre Polonia și Ungaria, făcând parte din gruparea politică ostilă magnaților maghiari, care preferau susținerea reginei Elisabeta, văduva lui Albert de Habsburg. Ca voievod al Transilvaniei, Iancu de Hunedoara a jucat un rol major în lupta antiotomană de la mijlocul secolului al XV-lea.

S-a petrecut în aprilie

13 aprilie 1711

La Luck s-a încheiat tratatul de alianță între Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei, și țarul Rusiei, Petru I cel Mare. În cele 17 articole ale tratatului, pe lângă referirile privind colaborarea în lupta antiotomană, se stabilea instalarea protectoratului rusesc asupra Moldovei, cu condiția respectării autonomiei statului românesc și a caracterului ereditar al domniei lui Dimitrie Cantemir. Pierderea bătăliei de la Stănilești prin înfrângerea armatelor româno-ruse, a făcut ca prevederile acestui tratat să nu fie puse aplicare.

S-a petrecut în mai

1 – 4 mai 1886

Sub egida Federației Sindicatelor din Statele Unite și Canada s-au desfășurat acțiuni greviste, demonstrații prin care se solicita, printre altele, ziua de muncă de 8 ore. Acțiunile de maximă anvergură s-au desfășurat la Chicago, unde, în ziua de 4 mai, acțiunile au luat o turnură violentă, ajungându-se la pierderi de vieți omenești, atât în rândurile protestatarilor, cât și în cel al forțelor de ordine. În memoria acestor evenimente petrecute în Piața Haymarket, în anul 1889, Internaționala a II-a Socialistă a stabilit ca ziua de 1 Mai să fie sărbătorită ca Zi Internațională a Muncii.

S-a petrecut în iunie

9 iunie 1598

La Mănăstirea Dealu (Târgoviște) s-au întâlnit delegațiile trimise de Mihai Viteazul, domnul Țării Românești, respectiv de Rudolf al II-lea, împăratul Imperiului Habsburgic și au încheiat un tratat prin care, în schimbul recunoașterii suzeranității lui Rudolf al II-lea, Mihai Viteazul urma să primească sprijin bănesc și militar pentru a putea relua lupta antiotomană. Aceste negocieri desfășurate la Mănăstirea Dealu arătau caracterul conjunctural al tratatului de pace pe care Mihai Viteazul a fost nevoit să-l încheie în anul 1597 cu Imperiul Otoman.

Prof. Elena Hrușcova
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

EROI VRÂNCENI ÎN OGLINDA MEMORIEI NOASTRE

Scăldată în sânge, durere și curaj, Independența României a scris file de istorie. Neamul românesc, prin guvernării momentului, a încercat să obțină în mod pașnic independența “țării mamă”, dar conjunctura externă a arătat că trebuie să recurgă la arme și luptă.

Ideea unui conflict între Rusia și Imperiul Otoman i-a oferit României oportunitatea de a și atinge idealul. În ziua de 4 aprilie 1877, România a încheiat o Convenție Militară cu Rusia, convenție care reglementa trecerea trupelor rusești prin spațiul românesc, în drumul lor spre Balcani.

Războiul ruso-turc, declanșat pe data de 12 aprilie 1877, a făcut inevitabilă implicarea României în conflict, fapt marcat prin proclamarea Independenței de stat pe 9 mai 1877. Transformarea declarației independenței într-o realitate istorică s-a făcut prin vărsare de sânge, printr-un devotament admirabil al ostașilor români, care i-a impus nu numai în atenția românilor, ci și a Europei.

De la mic la mare, toți patrioții României, toți iubitorii de țară au susținut, într-o formă sau alta, lupta pentru independență. Vrâncenii, la fel ca ceilalți oșteni, au participat cu o îndârjire fără seamăn la zdrobirea stăpânirii otomane.

Regimentul 10 Dorobanți - Putna a fost sortit deschiderii cruntei bătălii pentru cucerirea redutei Grivița cu scopul de a ajunge la Plevna, centrul de greutate al confruntărilor din Balcani. În acest regiment a luptat și sublocotenentul Gheorghe Pastia, nobilul ctitor de mai târziu al Teatrului și al Ateneului din Focșani, monumente arhitectonice și istorice care îi poartă numele. Gheorghe Pastia s-a numărat printre fericiții supraviețuitori ai Regimentului 10 Dorobanți Putna care s-au reîntors în sânul familiei și al comunității. Au fost însă mulți vrânceni care, aruncați în iureșul bătăliei, au transformat câmpul de luptă în loc al eternizării lor.

Primul ofițer vrâncean ce s-a jertfit bătălia pentru cucerirea redutei Grivița I, a fost maiorul Gheorghe Șonțu. Fiu de onorabili focșăneni, născut pe data de 5 octombrie 1841, Gheorghe Șonțu ajunge comandantul Batalionului 1 din Regimentul 10 Dorobanți Putna. Maiorul Șonțu a fost un fin cunoscător al firii umane, a știut prin vorbe alese și potrivite să-și îmbărbăteze soldații și să hrănească în sufletele lor mândria de a se jertfi pentru pământul sacru unde s-au născut.

Eroul nostru a dat dovadă de neînfricare și devotement față de patrie, astfel în clipa pornirii la atac, în ciuda unor momente de întristare, de ezitare, firești la urma urmei, le-a dat curaj ostașilor săi, rostindu-le următoarele cuvinte de neuitat: *“Băieți, fiți viteji și înaintați fără frică; nouă ni s-a dat onoarea de a deschide lupta; să arătați că suntem români bravi și că știm a învinge pe Turci”*.

După descrierea pe care ziarul “Resboiul” a schițat-o în memoria celui ce a fost frate și fiu, lăsându-și mama și sora cotropite de durere, aflăm despre inteligența rară, frumusețea fizionomiei, delicatețea sa ca om, calități ce îl făceau să fie atât de iubit de prieteni, apreciat de cunoscuți. Nu era căsătorit, dar burlăcia sa era asumată, considerând că, după cum afirma el întotdeauna, sabia îi era nevastă și flăcăii-soldați îi erau copii.

Nu în cele din urmă și ziarul “Dorobanțul” îi aducea un elogiu binemeritat: “Maiorul Șonțu stropi cu sângele său pământul roditor al gloriei. Memoria lui va fi scumpă tuturor celor

care iubesc libertatea, dreptatea, curajul“. Cetățenii orașului Focșani, în semn de omagiu, au denumit una dintre străzile orașului cu numele de “Maior Gheorghe Șonțu” pe data de 6 septembrie 1877.

Cel ce a preluat conducerea vitejilor vrânceni, a fost regretatul căpitan Leon Cracalia. Născut în Soveja, la 6 iunie 1838, Leon Cracalia a intrat în armată, ca simplu soldat în anul 1855. Manifestând o veritabilă chemare pentru cariera militară, care i-a permis schimbarea domiciliului în Focșani, a dobândit gradul de sublocotenent în anul 1863, iar peste cinci ani devenea locotenent. Gradul de căpitan l-a obținut în anul 1871 și cu acest grad se afla în fruntea Companiei a III-a din Batalionul I al Regimentului 10 Dorobanți Putna. Imediat după ce maiorul George Șonțu a căzut secerat de gloanțele inamice, Leon Cracalia a preluat comanda batalionului cu același curaj cu cel al superiorului său, ca mai apoi să-l urmeze într-un destin, fiind răpus de un glonț care l-a lovit în piept. Astăzi, stă mărturie a trecerii sale prin această existență efemeră Casa Cracalia, situată pe str. Cuza Vodă din Focșani, devenită monument istoric restaurant recent prin grija municipalității. Din păcate, însă o statuie a bravului erou nu și-a găsit loc în spațiul focșănean; au făcut-o, în schimb, giurgiuvenii care au amplasat statuia căpitanului Leon Cracalia pe Alea Eroilor din parcul municipal.

În neguroasa zi de 30 august 1877, alături de Compania a III-a, condusă de Căpitanul Leon Cracalia, se afla Compania I, condusă de locotenentul Chivu Stănescu. Acesta s-a născut în comuna Podul Turcului, Tecuci, la 14 noiembrie 1834. Cariera militară l-a adus la Focșani, unde se afla în ajunul declanșării Războiului pentru Independența de Stat a României. În timpul iureșului desfășurat în teribila Vale a Plângerii, situată între cele două redute: Grivița I și Grivița II, Chivu Stănescu a fost rănit la picior, dar pansat cu o batistă, și-a condus mai departe soldații din subordine, în ciuda durerii provocate de rana urâtă. Mândria ce îi pulsa în vene a făcut ca locotenentul să înainteze, până când cel de-al doilea glonț i-a curmat suflarea.

Ziarul “Resboiul” i-a dedicat câteva paragrafe, pe data de 22 noiembrie 1877, în care se vorbește despre viața sa și despre “frumoasele calități cu care era înzestrat și s-au arătat în toată strălucirea lor cu ocazia acestui război”.

În Compania a III-a aflată sub comanda lui Leon Cracalia se afla și locotenentul Grigore Gheorghievici, născut la 30 mai 1850. În ajunul marii bătălii pentru redutele Grivița, luni, 29 august 1877, locotenentul Gheorghievici îi adresa o scrisoare dragii lui surori, consolând-o și dându-i speranța că totul va fi bine. Aruncat în iureșul bătăliei, locotenentul Gheorghievici a fost grav rănit în coasta dreaptă, de un șrapnel rezultat din explozia unui obuz. A fost transportat repede la spital, dar eforturile recuperării sale s-au dovedit a fi zadarnice.

În ultimele momente ale vieții sale, eroul Grigore Gheorghievici a fost îngrijit pe timpul spitalizării de Aneta Bossie, sora lui. A fost avansat post-mortem și de decorat cu Ordinul “Steaua României”.

Lista ofițerilor vrânceni, martiri în războiul de neamănare a României este completată de sublocotenentul Gheorghe Botescu. S-a născut în anul 1854 în urbea Focșanilor. La încheierea învățământului secundar, când avea 16 ani, a intrat în Batalionul III Vânători, reușind să cucerească stima superiorilor săi. După ce a parcurs gradele inferioare, a fost trimis să urmeze cursurile Școlii Militare din București. A încheiat studiile în anul 1876, când i s-a acordat gradul de sublocotenent și a fost integrat în Regimentul 5 Linie cu sediul în Iași. Mobilizat pe frontul

din Balcani, a luptat alături de camarazii săi, pentru cucerirea redutei Grivița I. În timpul luptei, inima i-a fost străpunsă de un glonț, care l-a trimis în lumea umbrelor.

În iarna anului 1878, portretul sublocotenentului George Botescu a fost creionat în paginile ziarului „Resboiul”: „Eroul focșănean are ca trăsături dominante caracterul ferm, statura înaltă, ... toate calitățile unui adevărat militar”.

Este greu de imaginat suferința mamei lui Gheorghe Botescu, atunci când i-au fost aduse acasă, la Focșani, relicvele iubitului său fiu. Administrația locală, dorind să mai atenueze suferința sărmaneii femei, rămase fără singurul ei sprijin, a denumit strada unde sublocotenentul a locuit alături de mama sa ca strada

„ Sublocotenentul George Botescu”.

Împreună cu ofițerii prezentați, căzuți la datorie, răpuși pentru o Românie independentă, și-au mai vărsat sângele și alți doi sergenți, 7 caporali, 80 de soldați, iar 4 sergenți majori, 12 sergenți, 24 de caporali și 203 soldați au fost răniți.

La 30 august 1878, la Biserica „Sf Ioan” din Focșani a avut loc parastasul de un an pentru eroii din Regimentul 10 Dorobanți Putna. Presa vremii consemnează cu fidelitate momentele cutremurătoare ale acestui eveniment: „ Scenele ce se petreceau în biserică parcă erau desprinse din cele mai triste plăsmuiri ale minții umane. Lacrimi brăzdau fețele mamelor rămase singure, surorilor părăsite de frați, soțiilor văduve, copilașilor rămași orfani de tată. Catedrala era arhiplină de lume. Preotul a ținut slujba, iar când acesta a rostit numele maiorului Șonțu, sora lui a înnebunit de durere, ceea ce a provocat tulburare în sufletele tuturor. Văduva căpitanului Cracalia a jurat în fața altarului că va păstra o văduvie curată și îndelungată în amintirea iubitului soț care a cazut pe câmpul de luptă”

Eroismul ostașilor români în această luptă a fost pe larg oglindit atât în presa internă, cât și în cea internațională. Ziarul „România Liberă” din 3 septembrie 1877 nota: „*S-au luptat ca niște lei copiii Carpaților! (...) Au murit mulți, dar au murit ca eroi, au murit jertfindu-se pentru o patrie adevărată, pentru dreptatea trecutului glorios al României*”.

Adunați de pe întregul plai vrâncean, ostașii Regimentului 10 Dorobanți Putna au oferit în dar celor rămași acasă o Românie independentă. Faptele lor vor rămâne vii, la fel ca amintirea bravilor soldați. Dumnezeu să îi binecuvânteze pe cei ce s-au jertfit pentru ca noi să avem o viață demnă și să ne clădim un drum curat în viitor.

Bibliografie:

1. Miron, Ramona, *Portrete de eroi vrânceni din Războiul de Independență în paginile ziarului „Resboiul”, în Cronica Vrancei*, vol VII, Editura Pallas, Focșani, 2008
2. www.once.ro

Cristina Ragea, cl. a IX-a F,
Prof. coord. Elena Hrușcovich,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Perle...de la alții...

“Balada e o specie a liricii populare inventată de Ciprian Porumbescu.”

“Până la urmă Mircea cel Mare, deși batrân îl va îngenunchia pe trufașul otoman cu câteva proverbe și zicători bine plasate.

“Nechifor Lipan a avut fericita ocazie de a nu se mai întoarce acasă, fiind jefuit de niște oameni invidioși.”

...și de la noi

“Pașoptiștii au vrut să aducă societatea românească pe un nou fâgăraș.”

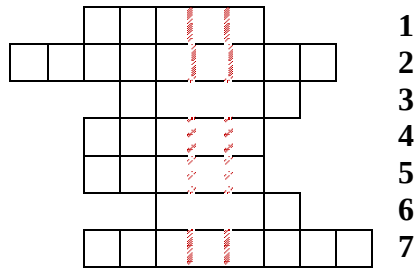
“Capitala Olandei este jumătate Haga, jumătate Amsterdam.”

“Al. Vlahuță a cules de pe drumuri multe peisaje pe care le-a descris cu un penel meseriaș.”

**Prof. coord. Elena Hrușcovașchi,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani**

A

1
2
3
4
5
6
7

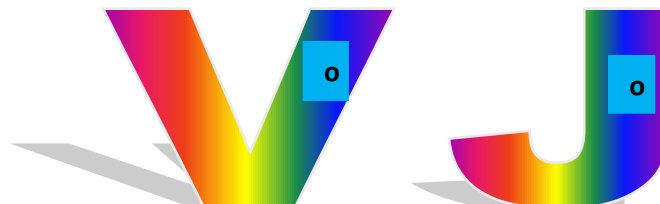
B

1. Sfântul nume al Maicii Domnului;
2. Localitate în care Iisus Hristos a săvârșit minunea vindecării slăbănogului;
3. Apostolul care a dat creștinismului vocația sa universală;
4. Numele tatălui adoptiv, terestru al Mântuitorului;
5. Fost vameș, convertit la creștinism și intrat în grupul apostolilor, unul din cei patru evangheliști;
6. Conducător al Galileei care a decis uciderea Sfântului Ioan Botezătorul;
7. Consiliu ecleziastic în Palestina antică, având în frunte un mare preot și îndeplinind și atribuții judiciare.

Amatoare de turism
(Monoverb: 6, 9)

Amatoare de turism
(Monoverb: 6, 9)

Prof. coord. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”

1. <i>La absolvire...frânturi de impresii</i> , Alexandra Olteanu, cl.a XII-a B	p. 3
2. <i>Sfântul mucenic Ioan Valahul</i> , prof. Daniela Ciolpan	p. 5
3. <i>Lacul Sărat, locul în care Țepeș își vindeca oștenii</i> , prof. Constantin Teodor	p. 7
4. <i>Compușii chimici-prieteni sau dușmani. Poluarea</i> , prof. Antoaneta Împușcatu	p.10
5. <i>Specificul metodelor complementare în evaluarea lecțiilor de limba și literatura română</i> , prof. Iuliana Vasilescu	p.13
6. <i>Estetica urâtului la Tudor Arghezi</i> , prof. Iuliana Canae	p.15
7. <i>Patimile, răstignirea și învierea Domnului</i> , Maria Târlă, cl. a XI-a A	p.18
8. <i>Învierea Domnului, tămăduirea sufletului</i> , Andreea Amalia Dulgheru	p.21
9. <i>Cine sau ce este Dumnezeu?</i> George Laurian Sandu, cl. a XI-a A	p.23
10. <i>Mesia</i> , George Laurian Sandu, cl. a XI-a A	p.25
11. <i>Cum să înmulțești prin împărțire...</i> , George Laurian Sandu, cl. a XI-a A	p.27
12. <i>Profil</i> , prof. Diana Maria Burlacu și Elena Hrușcovschi	p.29
13. <i>De la „Emo” la „Balena Albastră”</i> , prof. Camelia Luminița Alban	p.33
14. <i>În apărarea filosofiei...</i> , Alexandra Olteanu, cl. a XII-a B	p.34
15. <i>Albinele și legătura om-albină</i> , Ana Maria Silvia Maftai, cl. a XI-a	p.36
16. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.38
17. <i>Eroi vrânceni în oglinda memoriei noastre</i> , Cristina Ragea, cl. a IX-a F	p.41
18. <i>Ridendo</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.44
19. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.45

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880
ISSN-L = 2285 – 0880